JURNALUL® S.F.

Premiul Convenției Europene de SF
EUROCON

Anul V Nr. 162; 9-16 Aprilie
Săptămînal de cultură
SF, HORROR ȘI FANTASY
16 pagini - 600 lei

Sărbători fericite!

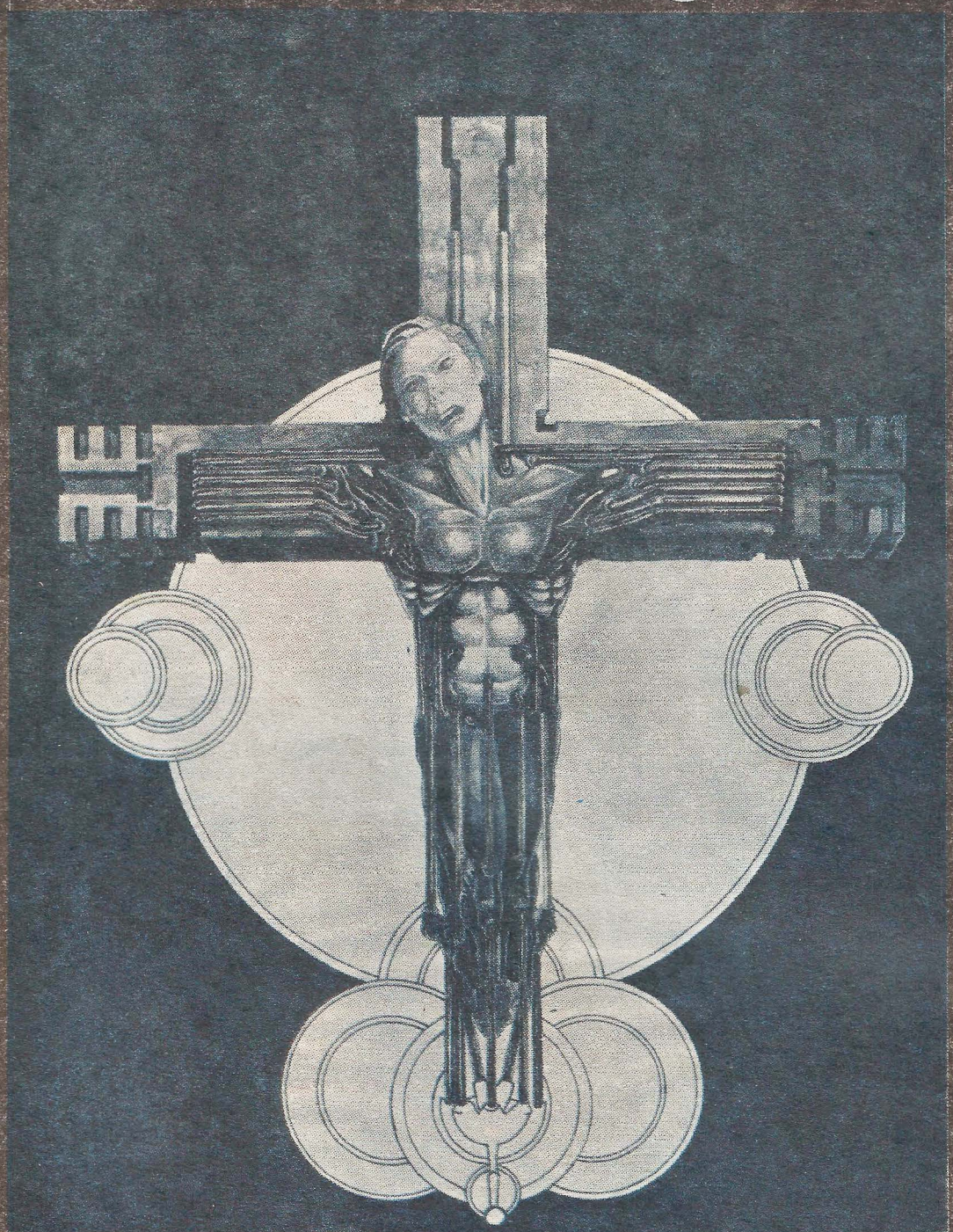

ANTICRITICA

INTERVIUL SĂPTĂMÎNII

INSOLITUL DE LÎNGĂ NOI

Medalion
Sebastian A. CORN

EUCRONOZA:
Dervişi în America de sticlă

Episodul 11: Ouă roşii

ANTICRITICA

Cătălin IONESCU

Învierea Fiului lui Dumnezeu şi ridicarea sa la cer este una din faptele esenţiale pe care se bazează religia creştină. Proba majoră, dacă ne este iertat acest limbaj aproape blasfemic de tehnicist, că Isus Hristos a fost trimis de Tatăl Său pe pămînt pentru a ne mîntui. Dacă Naşterea Sa este, mai mult sau mai puţin, un fapt de legendă, dar care nu iese în afara realităţii cunoscute decît prin cîteva elemente ce par a ţine mai curînd de „recuzita" mitului (steaua, magii şi aşa mai departe), învierea Sa este dovada tangibilă a Miracolului Dumnezeiesc.

Din acest punct de vedere, literatura SF a fost atrasă mereu de povestea vieţii lui Hristos. Din acest punct de vedere, dar şi din cu totul altele. Desigur, science fiction-ul nu a fost primul în rîndul celor interesaţi de aspect, pentru a găsi subterfugii şi explicaţii plauzibile. Pentru că este momentul s-o recunoaştem, după ce ştiinţa „materialist-dialectică" ne-a pisat capetele zeci de ani cu „aspectele retrograde ale religiei", văzîndu-se că rezultatele nu erau foarte mulţumitoare, s-a apelat şi la tehnici de altă factură, literatura ştiinţifico-fantastică fiind un vîrf posibil de lance. Am spus „ştiinţifico-fantastică", adică acea parte a ştiinţificului marxist care trebuia să radă tot ce ar mai fi putut exista în minţile oamenilor.

Astfel, Isus Hristos a fost obiectul a tot felul de ipoteze: extraterestru, călător în timp, mistificare de proporţii. De cele mai multe ori scenariul era liniar: impostorul ajuns printr-un mijloc oarecare în locul Său, datorită unor conjuncturi dubioase dar fatalmente obiective, declanşa mecanismul formării religiei creştine. Ca şi cum creştinismul era ceva ca un ceas care nu trebuia decît întors de cineva, nu contează cine, pentru a merge. Textele acestea, în marea lor majoritate sovietice sau aparţinînd unor scriitori din lagărul estic, veneau pe fondul încercărilor ştiinţei „adevărate" de a explica ceea ce numai Dumnezeu poate explica. Asta şi pentru că, urmînd logica firului, dumnezeii erau ei, potentaţii care se credeau îndreptăţiţi să „domnească", în pur spirit comunist, peste supuşii care nu aveau de ales... Deci ştiinţa, spuneam, oferea alte explicaţii: fenomene naturale, putere de sugestie (singurul aspect al paranormalului care era agreat oficial), conjunctivită tratată cu nu ştiu ce substanţă conţinută de un anumit nisip (în cazul vindecării orbilor), moarte aparentă (pentru învierile din morţi). Nimic surprinzător, nimic supranatural; oare de ce şi-o fi pierdut omenirea două mii de ani crezînd în Isus din Nazaret?!

Desigur, lucrurile sînt mult mai complicate în ceea ce priveşte atracţia morbidă a literaturii de a demitiza. Au existat şi texte occidentale care au încercat acelaşi procedeu. Unul din cele mai vestite este *Steaua* lui Arthur C. Clarke. Merită subliniat, apropo de această povestire, un aspect interesant. Deşi, în mod cert, mesajul ei este unul violent antireligios (sînt curios ce epitet ar folosi Voicu Bugariu în campania sa antiblasfemică vizavi de această poveste), totuşi, ecranizarea textului făcută într-unul din episoadele faimoasei serii *Zona crepusculară* pe care am avut şansa de a o urmări la TVR, parcă prin anul 1990, a diluat considerabil impactul iniţial, transformîndu-l într-un soi de îndemn către cunoaştere. (A se vedea în sensul acesta şi articolul lui Liviu Radu din numărul trecut, *Literatură SF şi compromisuri* - ca să nu mai vorbim de excelenta „continuare" a povestirii, în „traducerea" aceluiaşi Liviu Radu). Bineînţeles că vesticii îşi pot permite cînd au chef să ridice glasul împotriva religiei. Numai că, din nefericire, contextele sînt complet schimbate. La noi ateismul a contribuit din plin, prin calitatea sa de aspect obligatoriu al educaţiei, la spălarea creierelor; la ei, libera circulaţie a ideilor, atîta vreme cît nu atentează la valorile fundamentale ale societăţii, nu numai că nu e privită ca un act posibil antinaţional (oare unde am mai auzit noi chestiile astea?), ci este o atitudine extrem de normală.

Totuşi, ateismul practicat de science fiction nu este un lucru chiar atît de simplu. Un exemplu care merită puţin discutat este un volum foarte interesant apărut la noi în anul 1985, intitulat *Nici un zeu în cosmos*, subintitulat *Culegere de texte de anticipaţie pe teme ateiste*, realizat de Alexandru Mironov şi Mihai Bădescu la *Editura Politică*. Aşadar, intenţiile antologatorilor erau foarte clare: o „culegere de texte" (de parcă era vorba de o „culegere de exerciţii matematice") care să reliefeze dorinţa literaturii de anticipaţie de pretutindeni de „a contribui la zdruncinarea sechelelor acelei boli milenare, somnul raţiunii, cel care a născut monştrii religiei şi a a stopat progresul ştiinţelor pe Terra". Cum s-ar zice, scurt şi cuprinzător... Numai că lucrurile n-au ieşit exact cum au dorit realizatorii. *Nici un zeu în cosmos* cuprinde, în primul rînd, un număr foarte mare de capodopere ale literaturii SF universale sau, altfel spus, cel mai mare număr de povestiri extraordinare apărute pînă atunci în vreun volum românesc. Lucrul acesta, suficient de important pentru vremea respectivă, pare însă minor în comparaţie cu alt aspect, aparent paradoxal: în ciuda mesajul clar ateist, o serie întreagă de texte lasă cititorul în faţa unei impresii ciudate, chiar de misticism. Povestiri precum *Sub cenuşi* sau *Căderea nopţii* (oare de ce *Nightfall*, titlul original, nu a fost tradus ca *Amurgul?)* ridică o serie întreagă de probleme de nuanţă filozofică, cu trimiteri clare spre religie.

Faptul, aşa cum am mai spus, este paradoxal. În primul rînd pentru că autorii, prin structura lor internă - aşa cum am reuşit noi s-o cunoaştem, aici, în România - nu au avut defel intenţia aceasta. Isaac Asimov era un pozitivist convins, Gerard Klein era mai degrabă interesat de aspectele umaniste ale existenţei universului. Totuşi, dincolo de intriga acţiunii şi nu foarte departe de primul plan al ideilor, apare acea impresie inefabilă a misterului Creaţiei, prin faptul că, în ultimă instanţă, ştiinţa este neputincioasă în faţa marilor Taine ale universului. Acelaşi lucru se poate pune şi despre textele semnate de Ray Bradbury *(Marţianul)*, Ovidiu Bufnilă *(Un aspect fundmental al opţiunii)* sau Mihail Grămescu *(Cunoscătorii)*.

În fond, întrebarea dacă au dorit sau nu autorii să scrie o poveste de nuanţă ateistă care să lase însă loc de interpretări mistice nu mai are sens. Pentru că, mergînd puţin mai adînc pe firul lucrurilor, se poate spune că, de la un nivel încolo, literatura reuşeşte să acceseze nişte funcţii secrete, dar profund umane. Că, în principiu, fiind interesată de destinul omului pe acest pămînt, literatura, indiferent de eticheta pe care o poartă (în cazul nostru science fiction) ajunge, inerent, să valorifice şi un anume filon mistico-religios, care se află în noi. Că a vorbi de destin, fără a lua în considerare religia, este o încercare pe cît de temerară, pe atît de lipsită de sens. Pentru că omul este prin definiţie (sau mai degrabă prin Creaţie) o fiinţă religioasă. Iată de ce capodoperele literaturii nu pot face front comun împotriva religiei, pentru că literatura nu poate lupta împotriva omului.

Poate că veţi protesta şi veţi spune, bine, dar chiar mai sus ai susţinut că anii comunişti au contribuit din plin la „spălarea minţilor" noastre, acum o întorci şi spui că totuşi nu a fost tocmai aşa? Iar eu vă voi contrazice. Îndobitocirea şi educaţia „materialist-dialectică" s-au făcut în perfectă concordanţă cu o altă „tehnică": îndepărtarea sistematică a valorii, în special a celei artistice. Comuniştii au ştiut extrem de bine ce fac atunci cînd, de exemplu, au scos la iveală „revoluţia culturală". Pentru că abia atunci lucrurile puteau fi controlate. Iată de ce a existat pleiada aceea de texte ştiinţifico-fantastice sovietice. Acolo marile mituri ale omenirii nu existau, pur şi simplu. Degradarea profundă a societăţii noastre a fost astfel posibilă pentru că atacul s-a desfăşurat pe mai multe planuri. Principala sarcină a Antihristului a fost, întotdeauna, aceea de a arde cărţile... Aceasta este în fond şi ideea, foarte simplă, a ineficienţei „socialismului cu faţă umană": odată permis accesul la marile valori ale culturii umane, „socialismul" ca noţiune îşi arată brusc adevărata faţă...

Cît despre culoarea roşie a ouălelor din titlul nostru şi de pe masa dumneavoastră, *Dicţionarul de simboluri* semnat de Jean Chevalier şi Alain Gheerbrant este foarte clar: *„Roşul deschis, exploziv, centrifug, este diurn, masculin, tonic, îndemnînd la acţiune şi aruncîndu-şi strălucirea peste tot, aidoma unui soare, cu o putere uriaşă şi de neînvins. Roşul închis este, dimpotrivă, nocturn, feminin, tainic şi, la limită, centripet: el reprezintă nu expresia, ci misterul vieţii..."*

Sărbători fericite, dragi prieteni!

JURNALUL® SF

Acest săptămînal face parte din rețeaua națională a publicațiilor JURNALUL

Editat de SC JURNALUL SA

ISSN 1221-7875

Tiparul executat la INTACT

JURNALUL SF este înscris în Catalogul Presei la poziția 2.128. Abonamentele se pot face la orice centru RODIPET.

Cititorii din străinătate se pot abona prin RODIPET SA PO BOX 33-35, telex 11995 Telefax 3129432 București - România Piața Presei Libere nr. 1

COLECTIVUL DE REDACȚIE:
Adrian BĂNUȚĂ
(REDACTOR ȘEF)
Număr realizat de:
Nicolae C. ARITON,
Ion BANU,
Ionuț BĂNUȚĂ,
Ladislau DARADICI,
Ștefan GHIDOVEANU,
Mihail GRĂMESCU,
Isabela ION,
Cătălin IONESCU,
Cristian IONESCU,
Liviu RADU,
Don SIMON,
Mihai SAMOILĂ,
Cătălin TENIȚĂ,
Florin Mircea TUDOR
Laurențiu TURCU,
Horia Nicola URSU
(REDACTORI)
ADRESA REDACȚIEI:
Șoseaua București-Ploiești, nr. 25-27, sector 1, București
Tel. 3129945; FAX 3129944

RĂSPUNDEREA MATERIALELOR REVINE AUTORILOR

Tehnoredactare computerizată *Ionuț BĂNUȚĂ*
Culegere: *Alina LEON*
Corectură: *Ioan BANU*
Montaj offset: *Mariana SEBE, Silvana GREERE, Gigi MARCU*

Premiile singurului săptămînal de cultură SF din lume:

Convenției Naționale de SF 1993 - Ploiești

Convenției Europene de SF 1994 - Timișoara

Geovaly srl - București (activitate promoțională)

Convenției Naționale de SF 1994 - Baia Mare

ABOUT...

Liviu RADU

TRAGEDIA LUI CORN

Sincer vorbind, îl invidiez pe Sebastian A. Corn. Pentru că-l mai tînăr decît mine cu 12 ani (ceea ce face să fim amîndoi șobolani, ca și Ana-Maria Negrilă, explicîndu-se astfel de ce sîntem atît de deștepți, talentați și frumoși), deci are timp să realizeze încă multe, pentru că-i în stare să-și traducă singur textele în engleză, ba chiar să scrie în limba asta, ceea ce-i deschide perspective inimaginabile; pentru că a văzut multe locuri în viață, spre deosebire de mine, care n-am ieșit din țară; pentru că are o conversație extrem de plăcută, fiind unul dintre puținii care reușește să-mi închidă gura (din curiozitate și încîntare, nu pentru că turuie de nu mai apuci să plasezi vreo vorbă, ca Liviu Surugiu...)

Îl invidiez doar pentru aceste motive. În rest, ceea ce privește talentul și realizările artistice, mă mulțumesc să-l admir și să-l doresc succese și mai mari.

Însă succesul, mai ales cînd vine atît de repede, se plătește, iar tragedia lui Corn constă în faptul că a început deja să plătească prețul succesului...

Un exemplu: modul în care înțelege să rămînă loial prietenilor, să le faciliteze accesul la publicațiile la care a preluat sarcini de răspundere, l-a atras critici neîndreptățite. Aceste critici reprezintă o modalitate indirectă de a fi lovit nu tocmai elegant, prin ricoșeu.

Atacurile îndreptate împotriva antologiei *Motocentauri pe acoperișul lumii 1* privesc și pe el, deși s-a manifestat o grijă evidentă în a se subtiliza talentul lui Corn, în evitarea oricăror referințe directe la el. Invidia începe să se manifeste. Deocamdată discret, subtil. Pînă va răbufni puternic, iar un autor, mai ales unul stresat și surmenat, manifestă o sensibilitate exagerată la asemenea atacuri.

Pe de altă parte, o altă metodă indirectă de a fi lovit constă în sublinierea schimbărilor destul de dese de concepție. Puțini au remarcat faptul că Sebastian A. Corn s-a alăturat din deplină convingere unor curente, că n-a urmat vreo modă sau a încercat căi facile pentru a ajunge pe culmi. Fiecare autor are dreptul să-și schimbe părerile, să renunțe la anumite idei, ca rezultat al unei evoluții interioare, dacă simte că o anumită manieră de a scrie nu mai corespunde celor ce are de spus. Corn a aderat la cyberpunk, considerînd că acesta îi permite să se exprime deplin. Lucrul a fost valabil pînă la un punct. Însă monotonia nu-l caracterizează, iar talentul de povestitor l-a împins, inerent, spre alt gen de exprimare. Faptul că această schimbare a fost speculoasă, că *Antiragnarök* a fost utilizat pentru a lovi în alții, reprezintă, în realitate, o modalitate de a lovi în Corn, de a-l îndepărta de prieteni. Prea puțină lume s-a obosit să urmărească evoluția generației ISF (sau '90) în cei trei, patru ani din urmă, iar concluziile aparent pripite sînt, în realitate, premeditate.

Corn se află într-un moment dificil. După realizări de excepție (despre romanul său vom vorbi cu altă ocazie), toată lumea așteaptă *numai* lucrări de excepție. Lucrări poate bune, care ar fi entuziasmat cititorii cu un an în urmă, sînt privite cu ochi critic, cu nemulțumire și dezamăgire. Pe de altă parte, eforturile îndîrjite de a scrie și de a publica mult, de a conduce o revistă, etc., îl obosesc peste măsură.

Corn are, acum, nevoie de înțelegerea și sprijinul adevăraților prieteni. Personal, cred că ar trebui să-și tragă sufletul, să se odihnească un pic, înainte de a face un nou salt. Dar va fi lăsat s-o facă? Obligațiile pe care și le-a asumat, ca și cele impuse de poziția sa, precum și un oarecare manierism în ultimele lucrări, îl fac extrem de vulnerabil.

Pare paradoxal, dar gloria înseamnă, în acest moment, un lucru tragic pentru Corn. Sînt convins că va depăși momentul. Totul este *să vrea* să înțeleagă situația.

Datoria mea de prieten e să trag un semnal de alarmă. Și să apelez la toți prietenii adevărați ai lui Corn să facă tot ce le stă în putință să-l pună cu botul pe labe pe cei ce-ar profita de conjunctură ca să-l lovească...

INTERVIU

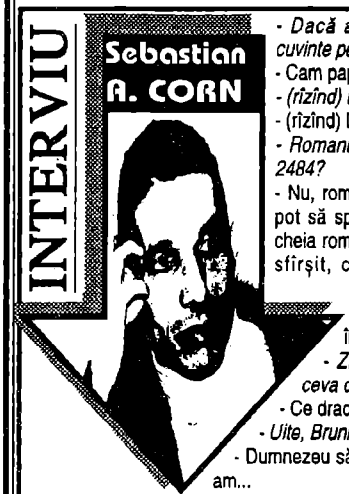

Sebastian A. CORN

- Dacă ar fi să-l definești în două cuvinte pe Sebastian Corn?

- Cam papagal.

- (rîzînd) De care?

- (rîzînd) De-ăla ondulat.

- Romanul tău se petrece în viitor, în 2484?

- Nu, romanul de petrece în 1999. Nu pot să spun ce-i *2484*, că reprezintă cheia romanului, o descoperi abia spre sfîrșit, chiar vînd pontul, vînd o poantă, vînd una dintre poante. Să pun și eu o întrebare? Nu pot.

- Zi ceva, na! Transmite și tu ceva cititorilor.

- Ce dracu' să le transmit, mă?

- Uite, Brunner zicea...

- Dumnezeu să-l ierte... Stai mă, că eu mai am...

- ...a zis: „Citiți cărțile mele!"

- Uite, ăsta... *„Timp probabil între... între Tasmania și ultima...* Pardon! Da! *„Timp probabil între Tasmania și Ultima Thule"* cam așa se cheamă textul, ăăă... deși este text experimental, țin la el...

- Nu mi se pare text experimental. Și nu mi se pare că răzbate foarte bine ideea.

- M-am gîndit la Stephen Hawking cînd l-am scris. Acolo, e vorba, deci în text, de un tip care nu se poate mișca, care nu vede, care e dependent de o grămadă de instalații din jurul lui... asta se întîmplă în prezentul textului, poate chestia e mai puțin vizibilă, din cauză că prezentul textului îl înec în amintirile individului, ăăă... nici nu mai știu cum îl cheamă pe personajul principal, c-am scris de multă vreme textul, ăăă..., însă mi-am imaginat cam ce se poate întîmpla cu un individ deștept cum este Stephen Hawking, care - slavă Domnului - decamdată încă vede și se poate exprima, dar mă gîndeam ce se poate întîmpla cu el din momentul în care va deveni complet incapabil să se deplaseze și să comunice cu ceilalți, fiind totodată orb și surd. Și, din cauza asta, am ajuns la concluzia că cel mai probabil lucru care se va întîmpla cu el va fi să creeze o lume în el însuși. De multe ori m-am gîndit că o persoană extrem de dotată din punct de vedere al inteligenței, conține în ea însăși toată lumea din jur. Asta, pe de o parte, mă face să țin foarte mult la text, iar cealaltă parte este că mi-am imaginat că trecutul acestui personaj deosebit de inteligent... mă rog, că trecutul lui l-am asezonat, bineînțeles, cu întîmplări din propria mea viață. Da, și mi-am imaginat un Stephen Hawking care să fie... care să-i fi plăcut mișcarea Flower Pewer, care să fie, deci, un hippy și care să fie cît de cît rebel, dar, la fel ca și mine, un rebel care nu prea se exprimă așa din cauză că trebuie să lucreze. Și Stephen Hawking, mă rog, el trebuie să lucreze..., nu fac nici o paralelă între inteligența lui, care este teribilă și mai puțina mea inteligență, dar m-am gîndit totdeauna la faptul... ce-ar face un tip extrem de dotat, cum este Stephen Hawking, și care ar fi obligat să facă o grămadă de rabaturi pentru salvarea convențiilor sociale. Eu trebuie să le fac foarte des pentru că sînt medic, și-ți dai seama ce-ar zice pacienții mei dacă m-ar vedea ducîndu-mă la spital așa cum aș vrea eu să mă-mbrac, și cu părul așa cum aș vrea eu să îl port, și vorbind așa cum aș vrea eu să vorbesc tot timpul.

- Cum ți-ar place să te-mbraci?

- Aaa, păi m-aș îmbrăca, îți spun eu, în jeanși cu franjuri și cu petice, aș purta o cămașă de piele... și cred c-aș purta părul ras afro. Și cred c-așa... Îți dai seama, nu pot să mă duc la spital așa, că ăia ar zice că-s... Nu, n-ar mai veni nici dracu' la mine, îți dai seama... Ei, asta-i o problema care tot timpul m-a urmărit, dar din păcate tot timpul trebuie să te pliezi convențiilor sociale, și chestia asta am încercat s-o introduc în text. În textul meu e vorba și despre un personaj feminin, Talida Fuentes, vezi că de femei mi-aduc aminte și...

- Are vreo legătură cu soția ta?

- Asta-i o întrebare aiurea... Asta o s-apară publicată ... Uite nu-ți răspund. (rîsete) Și în orice caz... adică problema este că personajul principal era foarte atașat de Talida Fuentes și chiar el spera, în situația aia nenorocită în care se afla, ca Talida Fuentes să-l ajute. Ei, ea nu l-a ajutat, chestie care se-ntîmplă destul de des.

- Care este textul la care ții cel mai mult?

- Textul pe care m-am apucat să-l scriu, care e romanul din care am scris 150 de pagini, pe care le-am aruncat și pe care a trebuit să-l recalibrez, și acuma l-am pus bine pe picioare, și de care mă voi apuca să-l scriu fix miercuri.

- O să apară la editura Nemira?

- Da. Am vorbit deja. Ei știu despre ce e vorba în roman și tot ei m-au pistonat. De fapt, trebuia să-l fi și dat de o bună bucată de vreme, însă am tot întîrziat să m-apuc să-l scriu, și apoi, după ce-am scris 150 de pagini, nu am fost satisfăcut de el. Din tot ce a apărut pînă acum, textul la care țin cel mai mult este „Adrenergic". Mai sînt și greșeli, care ... da' lasă asta, că, chiar așa cum a apărut, ăsta a fost citit de foarte multă lume care nu prea are legătură cu science-fictionul și... care mi-au spus de mai multe texte de-ale mele că nu le-au plăcut, ăsta le-a plăcut tuturor foarte mult. Și mă bucur că le-a plăcut, pentru că, îți repet, eu țin foarte mult la textul ăla.

A consemnat
Adrian Bănuță

„Navighează drept înainte, și, dacă pământul pe care îl cauți nu există, Dumnezeu îl va crea pentru a-ți răsplăti temeritatea".
Jezabel IV de Cahia & Pendragon

SEBASTIAN A. CORN

Cucronoza: DERVIȘI ÎN AMERICA DE STICLĂ - BALADA CĂRȚILOR

Dervișii îi spuneau pur și simplu sticlă. În limbajul curent al Controlului însă, se pronunța cu multă emfază cuvîntul *defazor.* De pildă, Jezabel IV, ca regină cu drepturi depline în Neu Granada, folosea numai denumirea de defazor, prelungind exagerat ultima silabă, pe care o graseia elegant. „Defazoohr" - așa zicea ea, și avea tot dreptul s-o facă. Practic, *ea* se afla în vîrful structurii piramidale a Controlului din compartimentul Neu Granada.

Oricum i-ar fi spus, Jezabel IV se decuplase de cîteva secunde bune de cele 24 de medii care o inundau concomitent. Neplăcut. Pentru că, pe TRASTEVERE de exemplu, Humphrey Bogart tocmai își lua la revedere de la Ingrid Bergman. Aeroportul. Motoarele ambalate ale avionului și „A kiss is just a kiss". *Casablanca,* adică.

Orașul cu același nume se afla, după toate probabilitățile, la mai puțin de 300 de mile iberice de Neu Granada. Dar Jezabel IV nu-l văzuse niciodată. Și nici nu simțea nevoia s-o facă. Defazorul îi putea aduce oricînd Casablanca direct între circumvoluțiuni. Vizual, olfactiv, auditiv și tactil. Ba, chiar și emoțional, dacă media respectivă potența emisia...

Contra cost, se înțelege de la sine. Și, cum pentru Jezabel IV banii nu erau o problemă, se pregătise să încaseze *Casablanca* potențată emoțional. Concomitent cu reportajele despre Tibet, cu lista mărfurilor vîndute la Amsterdam, cu secvențele de Kama Sutra de pe STANDARD, și cu toate celelalte. Pînă la 24 de programe, cîte alesese pentru seara zilei de 29 iulie 1492.

Renunțase la *Casablanca* pentru a se apropia de mașina bizară pe care i-o propunea Jeremiah Morris. Jeremiah Morris: evreu sincretic și derviș. Dintre cei care spuneau *sticlă* în loc de *defazor.* Și care venise acum la Curtea din Neu Granada cu un ciudat conglomerat din metal, lemn și plastic. Îl denumea *automobil* și îl prezenta vorbind rar, ținînd sticla pe figură. Încasînd 25 de programe care îi vibrau sub craniu, în timp ce, Jezabel IV dădea din cap ascultîndu-i explicațiile.

„La ce folosește?" l-a întrebat după ce a dat roată mașinii. Mai văzuse ceva asemănător doar pe mediile dinamice, dar se știa că mediile dinamice emit doar lucruri false... Automobil? - așa zisese Jeremiah?

„E conceput să transporte persoane. Oameni", a răspuns el, ștergîndu-se pe gît cu o batistă albă. Era îngrozitor de cald, chiar și în sala climatizată a tronului.

Jeremiah Morris și-a scos sticla de pe față. Un tip cu chipul prelung, cu nasul și fruntea acoperite cu broboane de sudoare. Imberb. 35-40 de ani. Ochi negri, ușor arcuiți la colțuri. Precum pagodele pe care Jezabel IV le văzuse pe TOLMEX, media documentară. China? Tibet? Cipangu? Coasta Coromandel? - nu-și amintea prea clar.

S-a uitat dintr-o parte la Klaas Gerais, care urmărea toată secvența oarecum absent. Își păstrase defazorul pe figură. Neinteresat de mașina lui Jeremiah Morris.

„Tu ce păhrere ai?" a graseiat Jezabel IV, mimînd preocuparea. Așa cum făcea Simonne Signoret în *Drumul către înalta societate.* Tot TRASTEVERE.

„O chestie inutilă. Ca tot ce fac dervișii. Ce nevoie e să transporți *persoane* ? Cine, și ce, cîștigă dintr-o afacere ca asta?" - vorbise precipitat, ca și cum era atras doar de ce vedea în defazor.

Un semn că problema trebuia încheiată rapid. ..

De fapt, și-a spus Jezabel IV, Klaas Gerais avea dreptate. Ce rost avea să duci oameni dintr-o parte în alta? Mediile erau peste tot și aduceau lucrurile și evenimentele la oameni. Iar căile maritime, aeriene și terestre erau suficiente pentru transportul de materiale. Vehicule alcătuite numai din cale și containere. Automobil? Așa îi spusese?

„Cum funcționează?" l-a mai întrebat pe Jeremiah.

Jeremiah a zîmbit politicos, deși ar fi vrut să se șteargă pe față de picăturile de transpirație. Împleticindu-se de oboseală, a dat să urce în mașină și a deschis portiera barocă, neagră ca păcura, lucioasă. În spatele ei se vedea un volan din lemn de nuc, așezat deasupra curbelor ondulate ale unui scaun. Din piele? - s-a întrebat Jezabel IV căscînd ochii. Parcă în mediile dinamice, mașinile erau cu totul altfel - banchetele, în orice caz, păreau să fi fost din burete sau catifea, în nici un caz din piele!

Klaas Gerais și-a scos defazorul și s-a apropiat de ei, pășind apăsat. Fracturînd blocurile de lumină filtrate prin geamuri. De ascendență vizigotă, roșcat, cu figura lată și arămie. Din ce în ce mai îmbujorat acum, pe măsură ce se apropia de automobil.

„Îmi permit să vă atrag atenția, doamnă! Controlul a decis că aceste aparate sînt *eretice!* " - a subliniat ultimul cuvînt, a făcut o pauză în care a tușit, după care s-a întors spre Jeremiah: „Ești un tip norocos! Dacă ai fi apărut acum o sută de ani cu o asemenea propunere, ai fi ajuns instantaneu pe mîna inchizitorului-șef..."

Acum o sută de ani, evreii sincretici nu se puteau apropia la mai puțin de o milă iberică de Palat. Acum o sută de ani, Jeremiah nici n-ar fi avut motiv să prezinte Casei de Cahia un automobil.

„E un aparat ca oricare altul!" s-a apărat el, forțîndu-se din răsputeri să rîdă. Ultimele săptămîni îl epuizaseră, dar trebuia să rîdă acum. Era obligat să rîdă acum. *Captatio benevolentiae.* Așa făceau dervișii de ghetto. Rîdeau, clătinîndu-și perciunii ondulați. Chiar dacă erau speriați de moarte. *Captatio benevolentiae.*

„E un aparat care transportă oameni", i-a tăiat-o Klaas. „Iar aparatele care transportă oameni nu sînt necesare. E o concluzie a Controlului. Tradusă într-o interdicție legală. Punct."

„Mă gîndeam că cei care lucrează în medii ar fi avantajați de automobile. Mai ales cei de la documentaristică..."

„Oamenii mediilor sînt peste tot. Chiar și cei de la documentaristică".

Klaas se apropiase de mașină și o pipăia, plictisit; îi deschidea portierele, îi încerca ferestrele, îi cercetă pneurile înguste și spițele, strîmbînd tot timpul din nas.

„Îmi aduce aminte de ceva chestia... obiectul..." - automobil îi zisese Jeremiah - „automobilul ăsta!" a pocnit Jezabel IV din degete.

„TOLMEX documentar. Începutul războiului din 978. Franz Ferdinand la Sarajevo", s-a strîmbat Gerais. „Avea un vehicul asemănător cînd l-au împușcat".

Da. Franz Ferdinand avusese o decapotabilă asemănătoare cînd îl împușcaseră, declanșînd războiul. Pe vremea aia, oamenii se depiasau mult; se poate spune chiar că *alergau* exagerat de mult, iar atentatul nu fusese suficient pentru a excomunica

automobilele. Asta se întîmplase mai tîrziu. 1050? 1055? - Jezabel IV nu era sigură...

Jeremiah s-a șters din nou pe gît, fluturîndu-și pensionii blonzi:

„Credeam că..." a început el.

„La Control, știm foarte bine ce credeai. Și tu, și ceilalți derviși. Știm foarte bine că, de fapt, încercați să căpătați acces la sursele neconvenționale de informare. Slavă Domnului că terminalele vă rămîn conectate, chiar dacă vă scoateți defazoarele de pe față! Singurul lucru neclar e: cum naiba sperați să folosiți automobilul pentru obținerea de date? Hmm?"

Jezabel IV a zîmbit și s-a așezat în jilțul din lemn cu foi de lithium cărămiziu. Klaas Gerais semăna acum cu Michael Caine, în *Frăția Trandafirului.* Aproape identic cu Michael Caine cînd lua legătura cu serviciile de spionaj ale inamicului.

Era cam ceea ce se petrecea și acum. Jeremiah Morris, buimac de spaimă și oboseală, trăind totul ca și cum era dedublat și imun, cu aerul ăla care ar fi fost insolent, dacă n-ar fi fost traversat de teroarea de a fi demascat, ei bine, Jeremiah Morris era un derviș care spunea sticlă în loc de defazor. Mai mult, era în miezul complotului care trafica mesaje ștanțate pe mănuși, deci nu putea fi decît în nucleul subversiv care surpa Casa de Cahia & Pendragon - și venise acum la ei să le propună un automobil (ereticl) care, pe deasupra, semăna cu decapotabila în care fusese ucis Franz Ferdinand în 978...

Deci: Klaas, care îl imita pe Michael Caine, îl ataca frontal pe dervișul îngrozit de faptul că era pe punctul de a fi demascat. Ce naiba putea să ascundă Jeremiah? Ce legătură era între decapotabilă și sursele neconvenționale de informație?

Stoarce-l! Stoarce-l! - și-a spus Jezabel IV, știind că nu are de ales. Ca să-l tensioneze pe evreu, singura ieșire era să arboreze atitudinea Gretei Garbo din *Grand Hotel.* A îmbrățișat defazorul, ca și cum l-ar fi mîngîiat, și a zis cu voce languroasă:

„Klaas vhrea să spună că sîntem tot timpul cu voi.

Chiahr dacă sînteți doahr niște dehrvișІ... Așa e, Klaas?"

Klaas a trîntit capota automobilului. *Zdaf!* - decibeli izbind marmura arcadelor.

„Așa e, doamnă. Nu-i pierdem din ochi o secundă!"

Dar Jeremiah văzuse și el *Frăția Trandafirului.* Pe NORTH NET? Pe EURO INC? N-avea importanță. A ales și el mimica lui Peter Strauss din același film. Sigur pe el. Dur. Depășindu-și spaima.

„Și voi v-ați putea folosi de automobile. Casa de Cahia și Controlul, vreau să spun... Ar fi o sursă de bani pentru toată lumea".

Vorbise exact cum îl învățase Eleazar. Eleazar Latif, care îl trimisese la întîlnire obosit și speriat. Spusese el că epuizarea îți ascute simțurile și că groaza te face percutant. „Dar e prea cald. Cine dracu' face tranzacții pe o căldură ca asta?" încercase Jeremiah să se derobeze de misiune. „Ești dușmanul lor. Cu dușmanii discuți pe orice fel de vreme".

Așa încheiase Eleazar Latif și avusese dreptate. Îl primiseră pe Jeremiah în sala tronului și acum discutau cu el. Iar oboseala îl făcuse să uite că îl cheamă Jeremiah Morris, că își petrece cam 25% din perioada de veghe în negoțul cu mesaje neconvenționale, că alte 15% le consumă ștanțînd informații pe mănuși; nu mai știa nici că posedă vreun instinct oarecare, devenise acorporal - gata, deci, să dea piept cu dinastia de Cahia & Pendragon.

„Conturile Casei de Cahia et Pendragon s-ar umple binișor dacă am relansa automobilele pe piață..."

„Avem suficiente surse de bani" - Klaas Gerais tocmai îl imitase pe de Niro în *Once upon a Time in America.*

america/ adică zona necunoscută/ zona controversată despre care mediile nu pomeneau nimic clar/ ca și cum america n-ar fi existat decît în rețelele mediilor comerciale/ un arhetip promoțional: asta era america/

„Știu că aveți suficiente surse de bani. Dar, una în plus nu strică nimănui. Nici Controlului, nici dervișilor".

Klaas s-a îndreptat brusc din mijloc și l-a privit pe Jeremiah din cap pînă în picioare. Se pregătea să-l repeadă, dar Jezabel IV l-a întrerupt cu un gest. Exact ca Scarlett la Tara. O imitație perfectă, mai ales că TRASTEVERE transmisese *Gone with the Wind* cu doar două zile în urmă, iar ea îl urmărise cu maximum de potențare aferentă.

„D-le Mohrris! Totdeauna ne-a impHresionat inventivitatea d-voasthră, a dehrvișilor. Dahr, cum a spus și d-l Gehrais... Pe lîngă faptul că au fost excomunicate, automobilele nu sînt nici măcahr necesahre. De ce ahr threbui să călătohrească oamenii? Threnuri, benzi rulante, apahrate de zbohr... transpohrtă ohrice pînă sub nasul nosthru..."

„Ca să nu mai vorbim de informații. De medii. Practic, putem afla orice, oricînd", a adăugat Klaas.

„Ohrice. Ohricînd. Imediat", a dat din cap Jezabel IV. Ca Bette Davis în *Ducele de Kent.*

„Dar sînteți voi în stare să aflați ce se petrece într-un sat situat la 10 mile iberice de Neu Granada?" a ripostat Jeremiah, zîmbind lipicios.

„Defazoahrele ne spun ce se pethrece în Neu Ghranada. Rețelele ne spun ce se pethrece pe cele threi continente. Știm tot ce e impohrtant. De ce să ne intehreseze ce se pehtrece la cîteva mile de ziduhrile noasthre, înthr-un sat amăhrît?"

„Știu eu? Dacă sînt unii care pun la cale vreun complot?" a ridicat Jeremiah sprîncenele, așa cum îl învățase Eleazar. Klaas a făcut cîțiva pași pe podeaua de marmură ca o tablă de șah. Picioarele lui lungi care fragmentau lumina aproape orizontală a amurgului etalat pe pardoseală.

„În afară de derviși? Cine altcineva mai complotează împotriva Controlului în afară de derviși?" s-a strîmbat el și s-a aplecat spre Jezabel IV, strecurîndu-i ceva la ureche.

Cîteva secunde de liniște. Arcadele înalte ale sălii. Ca în *Antoniu și Cleopatra.* Viaductele vechi care se vedeau pe ferestre. Podurile Neu Granadei pe care se plimbau tîrgoveții. Ca în tabloul *Ducele Arnolfini și soția sa.* Dincolo de ele, marea verzuie, ca în *Vapori, apă, viteză,* de Turner. Similare. Similare cu picturile emise pe mediile statice de documentare.

Jezabel IV întîrzia să vorbească. Jeremiah Morris și-a pus sticla pe față - sunet și imagini: opt rețele dinamice, cinci statice și zece canale audio care îi perforau creierul concomitent, găsind imediat locașuri de înregistrare și stocare pe cortexul lui. Inițiind senzații, raționamente și rememorări instantanee care se imprimau pe circuitele nervoase. Kandahar și sex, Orașul Interzis și box, Nigerul și Vassily Blajenii, Händel și Mike Oldfield, tranzacții la bursă și Tate Gallery...

„Dacă ahr fi fost acceptabile, măcahr din punct de vedehre utilitahr, am fi phroiectat compahrtimentele penthru oameni în vapoahre și threnuhri. Dahr, Conthrolul a stabilit cît se poate de clahr. Călătohriile sînt nefaste și ineficiente. Comsumptive. Bani risipiți și enehrgie risipită..." a declamat Jezabel IV. Vanessa Redgrave în *Mary Stuart,* asta alesese, pentru că trebuia să fie patetică. Să nu refuze tranșant.

„Mda. De automobile nici nu poate fi vorba", a țuguiat Klaas buzele și s-a lăsat pe capota mașinii, încercîndu-i suspensiile.

„Mă înthreb, d-le Jehremiah, oahre dvoasthră, dehrviștii, ne phropuneți un obiect în cahre a fost ucis un membhru al Casei de Neusthria, doahr penthru că aveți tendința exagehrată de a călătohri?", Jezabel IV alunecase imperceptibil către expresia dură a Tinei Turner din *Mad Max.* „Sau ca să ne amintiți că regalitatea poate fi retezată ușohr?"

„N-am dorit decît să vă ofer o sursă suplimentară de informații și cîștig", s-a apărat Jeremiah Morris, din ce în ce mai cufundat în informațiile pe care mediile le deversau în creierul său. Practic, își îndeplinise misiunea. Cahia & Pendragon înghițiseră pe nemestecate toată porția pregătită de Eleazar.

„Controlul este stabil cînd orașul este stabil", a intervenit Gerais, neașteptat de calm, „iar orașul este stabil atunci cînd cetățenii stau la locurile lor. Îndeplinind sarcinile cu care i-a investit Controlul".

Jeremiah era însă din ce în ce mai neatent. Rețelele îl înecau cu lucși și decibeli, așa că intervenția care a urmat nu i-a dat decît senzația unui nou program selectat de sticlă. Ca și cum Jezabel IV era emisă de medii:

„În concluzie, d-le Mohrris, apahratul d-voasthră nu intehresează Casa Regală a Cahiei et Pendhragonului!" - Tina Turner potențată și rea. Rătăcită printre semnalele audio și video cu care îl invadau rețelele.

Ăștia s-au înecat cu nada preparată de Latif! Ăștia fac

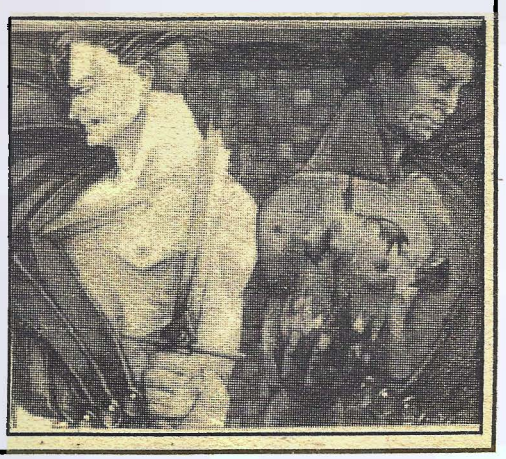

gargară acum cu siropul preparat de Eleazar Latif! - asta a gîndit Jeremiah în subsidiar, pentru că, în rest, era preocupat de linia melodică a lui Sting de pe NORTHUMBRIA. Știa că reacțiile lui încetinite din cauza absorbției feeling-ului, nu vor deranja pe Jezabel IV și pe Klaas. *Ăsta* era un lucru acceptabil, pe care îl înțelegeau bine. Așa li se întîmpla și lor cînd încasau emisiile, așa era la modă în toate orașele de cînd Controlul preluase frîiele, așa se respecta dreptul inalienabil al individului de a selecta plăcerea emoțională.

Erau în stare să-ți vîndă orice, tipii ăștia din medii! Ca și Eleazar Latif, erau în stare să te potențeze emoțional și rațional, așa că membrii Casei de Cahia & Pendragon nu s-au mirat cînd l-au văzut pe Jeremiah cum iese din sala tronului fără să-și ia rămas bun, fără să facă reverențe, uitînd parcă de ce venise acolo, lăsînd dracului automobilul în mijlocul dalelor care reflectau crepusculul.

A luat-o pe culoarele Palatului, bătînd tactul cu mîna stîngă. Pe undeva prin cortex îi palpita vag ideea că riscase foarte mult, poate chiar viața, cîtă vreme fusese capabil să propună spre relansare un obiect excomunicat. Însă se achitase de misiune într-un mod onorabil și acum se lăsa invadat de acordurile și ritmul lui *De do do do De da da da,* mixate cu coapsele desfăcute larg ale Sekăi, cu safari-ul desfășurat în jeep-uri vechi de patru veacuri, într-o Kenye extrem de apropiată, cu mult mai aromată și mai sonoră decît mirosul de piele văcsuită emanat de cizmele gardienilor care tropăiau înfundat pe culoarele Palatului.

Mda. Nu mai avea de ce să-i fie frică. Dar nici n-a mai apucat să guste satisfacția că *el* administrase Controlului figura cu automobilul! Pe KRAKOW emiteau „Timpul Probabil". 18°C la Amsterdam. 15°C la Sankt Petersburg. 29°C la Athena, 4°C la Helsingfors. 4°C la Helsingfors? Doar atît? - dacă cei pe care îi contactase acolo nu lucrau din cauza temperaturii scăzute?

Un gînd care s-a șters imediat. Pentru că, „Timpul Probabil" era citit de Clarissa Coolidge pe KRAKOW, iar EURO INC. dădeau *Singin'in the rain,* iar Jeremiah, părăsind Palatul Regal al Cahiei & Pendragonului (mai îndepărtat ca oricînd de ochii, urechile și nasul lui) Jeremiah, deci, a început să lăcrimeze. Obosit de frecușul ultimelor zile, tracasat de contactele pe care le întreținea pe întreg cuprinsul continentului, în limbaj subliminar pentru a șunta Controlul scrutător... ohoo! - Clarissa a zîmbit pe KRAKOW, în timp ce Gene Kelly cînta printre băltoacele alea pe EURO INC...

Astea erau niște patetisme, a stabilit Jeremiah și s-a cufundat în urmărirea safari-ului pe care îl emiteau cei de pe HOLOGRAM. Și a zîmbit și el, tîmp, ca Gene Kelly, care hotărîse de unul singur că e fericit. Sau zîmbise profesional, precum Clarissa? Oricum ar fi fost el, Jeremiah, evreul sincretic care zîmbea de obicei, pentru a capta bunăvoința, surîsese acum pentru că recunoscuse în vînătorul de elefanți din Kenya pe Ernest Hemingway. Tipul care își trăsese un glonț în gură și care scrisese cărțile *alea* frumoase în secolul XI.

Obținute de Jeremiah Morris numai pe materiale neconvenționale de manipulare a informației.

S-a strecurat pe sub benzile rulante care urcau dinspre fabrica din Ladrones către Institutul de Procesare din ghetto. A luat-o pe strada iluminată cu neoane portocalii și verzi, a lăsat în stînga sălile în care trollii organizau lupte în noroi și a ajuns, neașteptat de liniștit, la gardul de fier care înconjura ghetto-ul.

„Jeremiah Morris", a anunțat la telefonul suspendat de grilaj.

„Deschid", s-a auzit din receptor vocea lui Maimon.

Maimon. Grăsanul care îi spusese lui Jeremiah înainte de a pleca la Palat, că vîrsta lui tînără o să-l ajute cel mai mult în discuții.

„N-ai prins în față, ca noi, preceptele etice ale Zoharului Islamizant. O să-ți fie mai ușor cînd o să minți și cînd o să le dai peste nasurile alea cîrne de Cahia et Pendragon!" - își jucase șuncile sub hlamidă și își potrivise inelele de hadji peste kipa. „Voi ăștia, tinerii, aveți niște resurse nemaipomenite cînd e să mințiți sau să trageți pe sfoară..."

Jeremiah și-a amintit cum se îmbățoșa Maimon cînd vorbea despre atletele alea elastice pe care le proiecta STANDARD cu o ritmicitate exemplară. Care atlete, n-aveau nici ele nici o legătură cu Zoharul Islamizant.

„Maimon! Etic vorbind, sînt un produs al unei profesoare din mediile statice SYRACUSE, licențiată la Sorbonne. Iar politețea am deprins-o de la un discipol al școlii Ogasawara, bazat la Lausanne. De la el am învățat cum se bea ceaiul și cum se spune bună ziua".

„Eu am învățat cum să mă port numai din mesajele ștanțate în mănușile din piele. Cartea Jubileelor, Cartea Morților, Culegerea Splendorii și tot restul. Ce tot îmi spui de SYRACUSE? Ce naiba puteai să înveți pe SYRACUSE?"

„Să nu salivezi cînd vorbesc despre femei!" i-o tăiase Jeremiah și deschisese în sticlă încă șase programe, izolîndu-se de camera igrasioasă în care se strînseseră derviși.

Grilajul a basculat și Jeremiah a lăsat în urmă clădirile tip *Escape from New York* din Ladrones și a pătruns pe străzile întortocheate pe care le cunoșteau cu toții foarte bine din *Naked Lunch* de Cronenberg. Uliță cu ziduri scorojite, înguste, gălbui, dintre care se ridicau ici-colo, incantațiile rabinilor sincretici. „Moshe Moammar rassul Allah! Moshe Moammar rassul Yahweh!"

A trecut de piața de fructe albe crescute în pivnițe (andive, ciuperci, cireșe și pepeni albi) și a ajuns pe strada din care emitea rețeaua locală a ghetto-ului. Maimon nu mai avusese răbdare și îl aștepta pe trotuar. Bătînd tactul, cu sticla pe figură. Louis Armstrong la San Juan-les-Pins. Numai că Maimon era alb și asculta jazz împotriva preceptelor etice ale Zoharului Islamizant.

Bătea tactul schițînd gesturile de introducere pentru limbajul subliminar:

„Ți-am spus eu c-or să te refuze?" s-a exprimat el vocal în timp ce degetele afirmau: totul este pregătit! totul este pregătit!

„M-au făcut praf. Au spus că e ilegal și ineficient..." a răspuns Jeremiah verbal, pentru sticla pe care Controlul o ațintea în mod special asupra lui.

„Nu ți-au zis că automobilul reprezintă și un atentat la echilibrul Controlului? La echilibrul societății?"

Jeremiah a făcut semn că da. Cît de vizibil. Pentru Klaas Gerais care probabil că orientase tot ce era sticlă pe ei. Sticla specială a lui Klaas. Ascultîndu-i, mirosindu-i și privindu-i. Fiind atent la ce comentează un obez care călca strîmb din propria religie, cu un imberb declasat care își clătina perciunii cultivați doar din simț estetic. Urmărindu-i, în timp ce trăgea cu urechea la *1812* de Ceaikovski, propagat de LYCAEUM; uitîndu-se totodată cu coada ochiului la filmele preferate de pe STANDARD. Sex-fighting din arenele Amsterdamului.

Semnul discret al lui Maimon. Mîna dusă la piept. Ca salutul indienilor din reclama la „Indian Spirits" sau, mai corect, pentru rolul lui de momeală: ca și cum ar fi simțit gheara dureroasă a angorului pectoral. Nimic mai neobișnuit la un obez care se uita constant pe STANDARD, la toate emisiunile alea care îți prăjeau creierul și îți umflau testiculele.

„Unde e Mildred?" a întrebat Jeremiah, deschizînd o breșă simbolică pentru orientarea limbajului subliminar. Mildred în care creștea fătul - apoi s-a prefăcut că întinde brațul ca să-l susțină pe bătrînul Maimon, care se cuplase deja la noul traseu semiotic lansat de Jeremiah.

Sticla lui Gerais: ațintită asupra lor! Succesiunea gesturilor lor externe: logică pentru observatori! Urmărită de Klaas, dar de neînțeles! - Mîna lui Jeremiah cuprinzînd-o pe a lui Maimon, care se prefăcea că respiră mult mai greu.

căldura asta/ căldura asta/ gîfîia maimon/ du-mă înăuntru că nu mai rezist/

Deci: mîna lui Jeremiah cuprinzînd-o pe a lui Maimon. În mîna lui Maimon: manuscrisul mărunt - *braille* ștanțat în mănușa grasului de Maimon care nu ținea la temperaturi prea mari, mesajul pe care Jeremiah s-a apucat să-l descifreze rapid, citindu-l cu palma în timp ce îl conducea pe bătrîn spre intrare. Sticla specială a lui Gerais nu mai era decît un ciob, un geam obișnuit subîntins de cadrul de lemn al ferestrelor... incapabil să scotocească atît de adînc, încît să transmită manuscrisul ștanțat pînă la Control.

harta/ harta/ harta genovezului/ ștanța de genova era inconfundabilă/ recunoscută imediat de simțul tactil al lui jeremiah, antrenat în ani de zile/

„Mildred traduce mesajele din teletext", a dat Maimon curs provocării externe, dar degetele lui descriau rapid, crispîndu-se: Eleazar e gata să declanșeze saltul. Mildred e pregătită - asta spuneau mîinile lui Maimon care continua să-și strîngă hlamida în dreptul pieptului, șifonînd-o. Pentru Klaas Gerais, asta nu însemna decît: *boală!*

„Intrăm?" s-a prefăcut Jeremiah preocupat de starea proastă a obezului, care a dat din cap că da. Au pătruns în clădirea pe jumătate ruinată a rețelei locale. Derviși cu sticla pe figură. Derviși care culegeau texte pe displayuri. Derviși care montau imagini. Și, într-un studio separat, Eleazar Latif. Marele Rabin Sincretic. Recita o predică emanată prin cabluri și eter spre credincioșii care o absorbeau amestecată cu tranzacțiile bancare, documentarele și mediile statice

de informare.

Eleazar Latif le-a făcut şi el *semnul*. Capul înclinat cu putere într-o parte şi în alta. Vertebrele lui artrozice care au pocnit veridic pînă în defazorul lui Gerais.

Dar, Jeremiah şi Maimon s-au apropiat de rabin şi i-au preluat traseul semiotic, în timp ce el îşi rostea predica în araba veche. Pogorîrea lui Avraham în Israil, Pămîntul Sfînt care mirosea a cedri. Despre asta predica pe cînd palmele lui uscate citeau semnele ştanţate în mănuşa lui Maimon.

TE-AU REFUZAT? s-au mişcat degetele lui Latif în gesturi semantice.

Jeremiah a făcut semn cu palmele că da. Semantic pur, fără înfloriturî. Dar, indescifrabil pentru sticla lui Gerais.

„I s-a făcut rău pe stradă" - l-a arătat el pe Maimon - „Unde e Mildred?" a pronunţat Jeremiah pentru Control, iar Eleazar s-a prefăcut îngrijorat şi a întins o mînă spre camera alăturată, deşi predica despre lupta lui Iacov cu îngerul şi îşi încreţea totodată fruntea, grăbit, semnalînd că acceptă breşa simbolică lansată de Jeremiah. Mildred în care creşte fătul.

Şi, profitînd de un hiatus în comunicare, le-a făcut cu ochiul, reacţionînd deci, pentru o fracţiune de secundă, aşa cum simţea. Imediat, palma înmănuşată cu ştanţele genoveze s-a încordat între degetele lui Latif, ca şi cum ar fi căutat un punct de sprijin suplimentar. Rabinul mai-mai că a izbucnit în rîs cînd a terminat descriptarea mesajului în *braille*. Ca Eddy Murphy în *Best Defence*. Dar, nici Eddy, nici Robert de Niro nu aveau cum să existe. Ei funcţionau într-o ţară denumită America, despre care Controlul afirmase de nenumărate ori că nu se află nicăieri.

O invenţie la vest. În Atlantic. Dar, în Atlantic nu puteau să existe decît resturile Atlantidei, despre care Platon scrisese un minunat dialog cu nouă ani în urmă. Un best-seller promovat pe toate reţelele, împreună cu mutra alungită, uşor plictisită a autorului.

„Dacă lucrurile pe care le vedem în jur nu sînt decît umbra lucrurilor adevărate, care există într-o realitate ideală, atunci America, o ţară despre care lumea îşi imaginează că este, deşi nu o vede, înseamnă că nu e altceva decît umbra lăsată de oraşele, drumurile, trenurile şi avioanele noastre, în propria noastră conştiinţă..."

Platon se exprimase destul de preţios, aşa cum o făcea de obicei. Era însă cum nu se poate mai raţional. Şi logic. Vroia să spună că America e un arhetip indus de nivelul actual al civilizaţiei, un fel de reflexie a reflexiei... mda... cel puţin aşa tradusese Mildred pentru uzul celor din ghetto, chiar dacă ea una nu era convinsă că pricepuse foarte clar ce spusese Platon.

Lumea zicea însă că e o logică în toate astea, aşa că ea a emis informaţia ca atare în mediile statice sincretice. Atlantida şi Grădina Hesperidelor, erau tot ceea ce putea să existe la vest...

America se afla doar în filmele vechi de trei-patru sute de ani, în filmele cu care le hrăneau cortexul toate mediile...

NU, NU SÎNTEM IZOLAŢI - a semnalat Latif şi a rostit cu glas tare ultimele exclamaţii ale predicii: „Moshe Moammar rassul Yahweh- Allah!"

A profitat ca să facă o *mudrah* veche, învăţată în cartierul Uttar Pradesh, din sudul Neu Granadei. O *mudrah* care spunea: CE SURPRIZĂ! CE SURPRIZĂ! ŞI CE SEMN CERESC! - gesturile i-au patinat discret către un nou simbol, făcîndu-l pe Jeremiah să caşte ochii, în timp ce, dînd mîna cu Latif la rîndul său, îi citea în palma stîngă ştanţele francone. Harta lui Mercator! Întreaga hartă a lui Mercator în proiecţie cilindrică, aflată, în sfîrşit, cuprinsă pe o unică bucată de piele! O raritate!

„Vedeţi că Mildred e dincolo. La traduceri", le-a spus Latif şi le-a făcut din nou cu ochiul. „Aşează-l pe Maimon pe o canapea şi dă-i o nitroglicerină! E cam prea cald şi d'aia nu se simte bine".

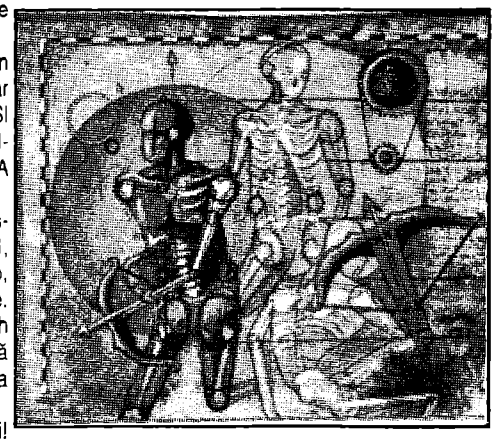

S-a lansat apoi, într-un torent semantic pur. Palmar şi nazal. SÎNTEM GATA. ŞI EU, ŞI MILDRED, ŞI MAIMON, ŞI TOATĂ LUMEA IMPLICATĂ ÎN PROIECT.

„Vin imediat după voi", s-a exprimat el verbal, pentru Control şi a luat-o, şontîc-şontîc spre toalete. În acelaşi timp, Jeremiah şi Maimon se prefăceau că merg anevoie spre camera traducerilor.

Două hărţi în aceeaşi zi! Genova şi Mercator! Înseamnă că Maimon şi Eleazar aveau dreptate. Totul era gata. Mult aşteptata zi a dervişilor bătea la uşă. Le mai lipsea doar sticla, cu adevărat puternică, pentru a demara proiectul. Sticla celor de la Control. Dar, după cum surîsese Latif, Jeremiah îşi imagina cam ce trebuia să urmeze. Mai ales că era implicată şi Mildred.

*

Mildred Haaröre stătea cu un picior pe mînerul fotoliului şi fuma. Dezbrăcată. Cu capul uşor aplecat. Gravidă, dar păstrînd tonusul şi formele celor 25 de ani ai ei. Pistruiată şi roşcată.

„Ele sînt aici. Toate", le-a spus bătîndu-se vulgar cu palma peste abdomenul gravid. „Jeremiah? Tu ştii să interpretezi o ultrasonografie?"

Jeremiah a pufnit în rîs. *Captatio benevolentiae*. Habar n-avea să desluşească semnele ecografice ale unui abdomen gravid. Dar asta nu era problema lui. De fătul din burta lui Mildred se ocupa (cu maximum de competenţă) doctorul Kogan. În ceea ce-l privea, Jeremiah nu poseda decît grila de descifrare a imaginilor.

Bietul lui copil! Operat *in utero* la şase luni, pentru o imaginară malformaţie renală. Dr. Kogan, dr. Cushing, dr. Carrel şi suturile lor minunate! Suturile lor opace în care erau înglobate mesajele traficate cu migală de două veacuri încoace.

Copilul lui şi burta gravidă a lui Mildred! Cu tot ceea ce reuşiseră să pună cap la cap despre America. Continentul care nu exista decît pe reţelele dinamice. Documentarele şi mediile statice care nu suflau un cuvînt despre America.

Mit, sau reflexia unei reflexii? De pildă, erau unii, AEROSMITH îi chema, care se pare că făceau muzică în America. Mai era şi un basm, cu un tip numit George Washington, care se luptase să elibereze America asta, prieten foarte bun (se spunea) cu un alt individ, Thomas Jefferson, care afirmase sus şi tare despre „dreptul inalienabil al individului de a-şi căuta fericirea". Şi mai erau o grămadă de filme care se întîmplau în acea ţară minunată. Douglas Fairbanks, John Wayne, Humphrey Bogart, Jack Nicholson, Richard Gere şi Tom Cruise, care trăiau evenimente miraculoase în acel tărîm magnific.

Atît de magnific încît nu putea să funcţioneze decît în medii. Aşa spunea Controlul.

„Izolaţi", a spus Eleazar Latif şi a închis în spatele său uşa din lemn coşcovit. „Am cuplat sticla la medii. Pentru Gerais, sîntem toţi trei cufundaţi în urmărirea programelor. În plus, Maimon tocmai o regulează pe Hannah. În ritmurile şi tonurile voastre", le-a făcut rabinul cu ochiul. „Ca şi cum Jeremiah ţi-ar mai face o probă acum, înainte de naştere, Mildred!"

un bătrîn şi o tînră/ replicile lor în sticlă/ maimon îşi plătea indulgenţele luptînd pentru cauză într-un mod plăcut/

Au rîs, ştiind că nimic nu-l putea distrage mai mult pe Klaas Gerais decît un coit în direct. Mildred s-a ridicat din fotoliu:

„Unde să mă aşez?"

„Uite aici. Pe pat", i-a arătat Jeremiah o somieră scămoşită toată, pătată de sudoare şi jeg.

Mildred s-a întins pe pat, ascultătoare şi a lansat o *mudrah*, pentru mai multă siguranţă. Gesturile ei care se scurgeau unduitor şi rapid, oarecum vedic, deşi lipsite de background-ul sonor al sytharului. Gesturile ei ca nişte mişcări de paralitică, zicînd: grăbeşte-te să le scoţi pe *toate* din el! extrage-le odată din el, că mi-e frică şi pentru el, şi pentru mine, şi pentru ele, din cauză că şi el, şi eu, şi ele, sîntem traşi doar în cîte un exemplar!

fătul, mildred şi *documentele!*

„Dacă trebuie să foloseşti şi transductorul vaginal, de data asta am să te las să mă explorezi, Latif!" - iarăşi *mudrah*, urmate de privirea ei recunoscătoare.

Rabinul a ridicat din umeri şi a privit la Jeremiah. Predecesorii lui de acum cîteva sute de ani, l-ar fi excomunicat fie şi numai pentru a zecea parte din ce făcea şi vorbea acum. Dar, interesul dervişilor era mai presus de orice. Mai presus chiar decît comandamentele morale incluse în Protocoalele lui Omar.

„Aş fi făcut-o oricum, dacă aveam cealaltă grilă de decodificare", a recunoscut Latif. „Dar am să mă descurc şi aşa. Doar cu ecograful abdominal. Numai c-o să ne ia mai mult timp".

Şi-a potrivit inelele de mătase peste kipa. NORTH NET o deversa pe Björk în sticlă. Şi ea cînta în America. Un semn. Apoi, *mudrah* lansate de Latif: iartă-mă, Jeremiah! iartă-mă, Mildred! dar după ce vor demara proiectul, o să vedeţi că toate chinurile astea şi-au avut rostul lor. Controlul...

Controlul a zis că doar fără călătorii e în stare să asigure stabilitatea în Neu Granada, l-a întrerupt Jeremiah în cea mai austeră semantică digitală.

Aşa spun şi Controalele din celelalte oraşe, a mimat Eleazar în timp ce branşa ultrasonograful la prizele electrice. Semăna cu idiotul ăla de Jerry Lewis; alesese special gestica asta hazlie pentru a masca preparativele care îi aminteau lui Mildred că fusese operată pentru cauză, că fusese ascunsă pentru cauză, că îşi oferise copilul nenăscut pentru cauză şi aşa mai departe - Ei zic aşa: cîtă vreme comerţul merge, cîtă vreme schimbăm informaţii, ce nevoie e să ne ducem de colo-colo?

Dacă n-aş fi fost şi eu printre dervişi, cred că le-aş fi dat dreptate, a semnalizat Mildred. În definitiv, treaba

funcţionează perfect. Deşi stăm, fiecare, acasă. Serviciile funcţionează. De mîncat, mîncăm. De băut, bem. De înfometat, ne înfometăm. Cred că avem chef de călătorii, doar aşa, din spirit de contradicţie...

S-a oprit, frisonînd sub atingerea gelului cu care Eleazar o ungea pe burta gravidă. Cicatricea fină prin care dr. Kogan şi dr. Cushing intraseră să-i opereze copilul - mai dureroasă decît restul abdomenului.

Porneşte-ll a semnalizat rabinul spre Jeremiah.

„Ce siguranţă ai că ceea ce vezi prin sticlă nu e doar invenţia Controlului?" a întrebat Jeremiah verbal şi a dat drumul ultrasonografului. În definitiv, Hannah şi Maimon nu se prefăceau alături că sînt Jeremiah şi Mildred care fac dragoste? Nu-l ecranau ei pe Klaas?

„Iertaţi-mă pentru tot!" a reluat Latif amestecînd cuvintele cu semanticul. „Trebuia să fac toate astea cu voi, mai ales cu tine, Mildred. Vom pune mîna pe o sticlă cu adevărat puternică, aşa cum au la Control. Vom porni spre vest, pe Marea Oceanică. Vom descoperi acolo America şi vom da o lovitură decisivă Controlului şi nenorocitului de Platon care ia premii literare după premii literare pentru că le cîntă *lor* în strună! Apoi, vom coloniza noi continentul acela şi vom lăsa oamenii să călătorească. Din cauza asta a trebuit să te operăm. Din cauza asta a trebuit să te explorăm periodic cu ecograful, chiar şi cînd nu aveai chef, chiar şi prin locurile *alea* prin care tu n-aveai chef..."

soldaţi/ din vîrful acestor piramide vă privesc patruzeci de secole/ bonaparte/ charles boyer şi contesa lui/

„Înţeleg. Înţeleg că ai avut o motivaţie foarte puternică pentru a-mi face explorări *vaginale* !" a subliniat Mildred şi a pufnit în rîs.

Cînd Eleazar a început să-i plimbe transductorul pe burtă, Mildred a gemut uşor şi a întredeschis buzele. O durea? Oricum, era copia leită a lui Kim Bassinger în *9 1/2 Weeks.* Ca şi Kim, Mildred a depărtat coapsele uşor. La fix! Prin sticlă, NORTHUMBRIA difuza *Smooth Operator* cu Sade.

Eleazar urmărea deja contururile fătului afişate pe ecranul ultrasonografului, în timp ce mediile îl umflau cu informaţii.

„Îngheaţă imaginea!" a spus Eleazar brusc. Fătul închircit. În făt, primul şir de suturi metalice de vanadiu. „Măreşte imaginea!" a continuat, iar Jeremiah a centrat şirul suturilor şi le-a afişat, imense, pe ecran.

„O tehnică simplă..." a comentat Eleazar în şoaptă, iar Jeremiah a descompus semnătura atomilor de vanadiu. Structuraţi conform documentelor negociate de dervişi timp de două secole, pe piei ştanţate, în *braille.* Informaţie comprimată în fătul ascuns.

Structura atomilor se dezvăluia în *Geographia Mundi,* de Strabon, publicată pe hîrtie în 990 la Ratisbonna. Retrasă în circuitele închise ale Controlului în 1097. *Descriptio Terrae: Europa, Asia & Africa,* de Ptolemeu. Publicată pe hîrtie în 1013 la Vilnius. Retrasă de Control în 1097. *Ultima Thule,* de Tycho Brahe, publicată pe hîrtie în 875, la København. Retrasă în băncile de date ale Controlului din 1097. Apoi, *Oraşele în mişcare,* de A.J. Toynbee, *Géographie Générale* de Elisée Réclus...

Plus fragmente de hărţi puse cap la cap ca un puzzle. Plus manuale de pilotaj maritim. Plus procesele de fabricare a hîrtiei - retrase cu toate din 1097 în băncile de date ale Controlului. Reintroduse în uterul lui Mildred apoi, batjocorită cu toate explorările alea repetate care o sondau, o descompuneau şi o perforau. Acte proscrise de Zoharul Islamizant. Numai că, morala nu era funcţională împotriva Controlului.

DESCIFREZ, a semnalizat Jeremiah cu palmele, dar chiar atunci Clarissa Coolidge a apărut pe KRAKOW, cîtind. 16°C la Sankt Petersburg. 20°C la Praha. 23°C la Parisii. 3°C la Helsingfors. Doar 3°C la Helsingfors? - o să mai fie în stare lucrătorii de acolo să producă magnetoscoapele? Dumnezeule Neprecizat al Zoharului Islamizant! Vor face ăia de la Helsingfors magnetoscoapele? Că mereu se plîngeau de temperaturile scăzute!

Clarissa Coolidge a terminat de citit temperaturile şi Jeremiah, buimac de oboseală, i-a zîmbit, uitînd că ea nu-i putea vedea şi că, în schimb, Mildred îl putea vedea extrem de bine. Maimon avusese dreptate. O profesoară de Sorbonne pe SYRACUSE, plus un discipol Ogasawara bazat la Lausanne nu fuseseră în stare să scoată din el un ins corect.

„De ce zîmbeşti?" l-a întrebat Mildred.

DESCIFREZ, a semnalizat Jeremiah Morris impasibil, în timp ce atomii de vanadiu înscriptaţi în cristale erau treptat descompuşi în date inteligibile. Ea l-a crezut. Deci, Maimon avusese dreptate, deşi saliva cînd se uita pe STANDARD.

„Doamne, ce fiu avem, Jeremiah!"

„Un adevărat evreu sincretic", a admis Jeremiah, clătinîndu-şi perciunii ondulaţi care îi cădeau pe umeri. Clarissa Coolidge dispăruse absorbită în colţul din stînga al ecranului, făcîndu-i cu ochiul de sub inscripţia KRAKOW. Sau doar aşa crezuse el, că ea îi făcuse cu ochiul?

Fişiitul continuu al benzilor rulante care transportau ţesuturi *in vitro* către Institutul de Procesare din ghetto. Incantaţiile rabinilor-muezzini din vîrful minaretelor.

„Să vină Harbin de la transcripţie", a suflat Eleazar într-o pîlnie, imitîndu-l pe George Mason în *20.000 de leghe sub mări.* După cîteva secunde, uşa coşcovită s-a dat în lături, iar Harbin a intrat în cameră.

„Ştanţează-mi în *braille*... asta... asta... şi asta!" i-a arătat Eleazar screen-urile încărcate cu date. Ordonase exact ca Lee Marvin în *Dirty Dozen.* Cu gura pe jumătate închisă.

„Poftim?!" a căscat Jeremiah ochii. „Le trecem înapoi pe piele?" Harbin a scos imediat de sub pelerină fîşiile lungi din piele fină de miel, le-a întins pe podea şi s-a apucat să le încrusteze cu mesajele extrase din suturile fătului. Fără să stea pe gînduri.

„Doar nu-ţi imaginezi că ai să iei ecograful şi displayurile cu tine..." a zîmbit Eleazar într-o parte, şugubăţ, ca Jack Nicholson înainte să înnebunească de tot în *The Shinning.*

Lamele încinse ale lui Harbin alergau sfîrîind pe pielea tăbăcită. Mirosul care umplea camera.

„Nu înţelegi că se apropie plecarea?" i-a făcut Mildred cu ochiul, imitîndu-l chiar pe Latif, în timp ce transductorul continua să reflecte imaginea suturilor de vanadiu din uterul ei gravid. Apoi, a virat către o mină neclară, ceva între Barbra Streisand şi Faye Dunaway.

Toate datele despre Marea Oceanică şi harta de vest a Europei. Într-un singur loc. Reflectate afară din ea conform cu doctrina platoniciană. Şi atunci, ce era real? Vanadiul? Sau hărţile înscriptate în vanadiu? Sau America şi Marea Oceanică desenate pe hărţi?

„Să-mi studiaţi tot sacul ăsta cu informaţii", le-a lansat Eleazar, imitîndu-l din nou pe Lee Marvin în *Dirty Dozen.* Deja se aplecase asupra primelor ştanţe, urmărindu-le cu un telemetru. Expresia de pe faţă care îi derapa încet de la Lee Marvin la cea a lui David Niven din *Crossbow,* pe cînd urmărea fotografiile aeriene de deasupra Germaniei din al doilea Război. 1039-1045.

Războiul în urma căruia Controlul se înstăpînise peste oraşe.

*

Katrin el Djufra, favorita Casei, îşi întorsese capul spre Jezabel IV şi îi şoptea ceva la ureche, arătîndu-le pe trollele blonde din Landrones care făceau contorsionism în carul alegoric. Chirăiau în norga lor imposibilă, mai mult hîrîind şi scuipînd, decît articulînd cuvinte inteligibile.

Era rîndul ghetto-ului. Un car alegoric acoperit cu flori, care susţinea o linie completă de montaj pentru culturile suspendate de somon. Tehnicieni cu kipa, şi inele de hadji pe cap, manipulau masculii, mulgîndu-le laptii pe care îi cufundau apoi în cuve cilindrice pline cu icre.

„Nu ăştia sînt tipii care ţi-au propus un mijloc de locomoţie pentru persoane?" a întrebat Katrin, încercînd să aleagă din cele 10 canale audio un ritm după care să se mişte. „Automobilul? Aşa i-a spus?"

Jezabel IV a dat lent din cap - Cybill Shepherd în *Taxi Driver.*

Jeremiah le urmărea cu coada ochiului, aferîndu-se printre bazinele cu somoni. Erau la o distanţă prea mare pentru a le auzi ce vorbesc. N-ar reuşi s-o facă decît cu o sticlă potenţată. Şi dacă totul mergea conform orarului stabilit de Latif, îi mai lipseau două ore pentru a intra în posesia defazoarelor Controlului...

Jezabel IV continua să aplece din cap, sobru, deviind spre expresia Glendei Jackson. *Elisabeth I* care primea onorul scoţienilor pe TOLMEX. O atitudine impusă de momentul festiv din piaţa centrală a Neu Granadei.

„Ei sînt", i-a răspuns, în sfîrşit, lui Katrin. „Uite-l chiahr pe cel cahre mi-a făcut ofehrta..." - a arătat cu bărbia spre Jeremiah, după care a adăugat: „Într-adevăhr. Îl denumesc automobil".

Katrin el Djufra şi-a pus lornionul şi l-a privit pe Jeremiah strîngînd din pleoape - Katharyn Hepburn în *Golden Pond.* Numai că ea nu avea parkinson-ul actriţei. Iar *Golden Pond* nu putea să existe, cîtă vreme continentul pe care era locaţionat nu era decît o invenţie.

„Dacă ar fi brunet şi n-ar avea perciuni şi kipa, ai zice că e Prince..." a constatat Katrin înghiţind în sec.

„Da", a pufnit Jezabel IV în rîs. „Puhrple Rain".

„L-ai respins definitiv?"

„Klaas a fost deosebit de frehrm. Ilegal, inutil şi toate celelalte..."

„Klaas Gerais stă prea mult prin preajma ta", a remarcat Katrin şi şi-a strecurat mîna pe sub pelerina lui Jezabel IV. Şoldul rotund al reginei. Brigitte Bardot în

Babette pleacă la război.

„Klaas Gehrais este membhru deplin al Conthrolului din Neu Ghranada", a ridicat Jezabel IV din umeri, după care s-a sumeţit ca Bette Davis. *Ducele de Kent.* Potenţat emoţional cu cinci zile în urmă pe TRASTEVERE.

„Dar şefa Controlului eşti tu. De ce nu l-ai mai chema încă o dată pe tipul ăsta la Curte? Să discutăm despre vehiculul lui..."

Jezabel IV a pufnit în rîs, iar Katrin a zîmbit, crezînd că o amuzase aluzia ei. Dar Jezabel IV tocmai văzuse pe MURCIA scena în care lui Stan Laurel îi cădea clarinetul într-o gură de canal.

„Bine. O să-l chem, dacă aşa vrei tu", a acceptat Jezabel IV. Katrin el Djufra a înghiţit din nou în sec. *Foxy Lady* pe STANDARD, amestecat cu un reportaj naturalist despre obiceiurile maritale din Togo. A răspuns, după cîteva clipe de întîrziere, în care regina a clipit din ochi, înţelegătoare.

„Şefa Controlului eşti tu. Chiar ţi se pare atît de detestabil ca oamenii să circule? Cum crezi că ar fi dacă ne-am refugia pentru cîteva zile la Tombuctu? Ai văzut pe TOLMEX cum fac femeile de pe acolo..."

„Găsim aşa ceva şi aici. În Nuesthra Virgen. Sau în Ladhrones..." s-a uitat Jezabel IV dintr-o parte la Katrin. „Şi pe uhrmă, cum să phrocedez de una singuhră la relansarea automobilelohr? În toate ohraşele, au fost excomunicate de Conthrol".

„Mda. Excomunicate de peste tot. Şi Prince din ghetto care vrea să se relaxeze. Unde naiba e tipul acum?" - Katrin el Djufra s-a uitat cu atenţie în mulţimea locuitorilor care defilau prin faţa estradei. Carul alegoric al ghetto-ului se apropia de ieşirea din piaţă. „Cum ai spus că îl cheamă?" a mai întrebat în timp ce se concentra să-l găsească pe Jeremiah privind prin lornion în aglomeraţie.

„Jehremiah îl cheamă. Jehremiah Mohrris".

„Căsătorit? Ştiu că evreii ăştia sincretici respectă încă nişte reguli bizare..."

„Căsătohrit cu Mildhred Haahröre. traducătoahre la reţeaua ghetto-ului. Numai că acum, pe Jehremiah l-a epuizat complotul şi chrede că s-a îndhrăgostit de Clahrissa Colidge, de pe KRAKOW!" - Jeremiah IV a făcut cu ochiul şi a continuat - „În plus, Jehremiah este ambiţios. Aşa că nu mai respectă nici o regulă. Chiahr şi penhtru un evreu sincretic, etica păleşte în faţa ambiţiei..."

„Unde dracu' s-a băgat?" a strîmbat Katrin din nas. „Nu-l mai văd! Clarissa Coolidge? Păi, eu pot s-o imit foarte bine pe Clarissa asta!"

„Mda. Poate că ahr threbui şuntate cîteodată legile Conthrolului. Măcahr unilatehral", a murmurat Jezabel IV fără legătură şi a făcut un semn cu evantaiul spre Gerais care o asculta prin defazor. „Cu privihre la cihrculaţie, cel puţin..."

Dar Klaas nu era atent numai la ea. Îl scăpase din defazor pe Jeremiah. Chiar cînd carul alegoric al ghetto-ului trecuse de colţul Palaltului. Jeremiah dispăruse ca în *Omul care trece prin zid,* de Murnau.

*

Jeremiah se amestecase cu locuitorii din Nuestra Virgen. Sex pur în carul lor alegoric. STANDARD curat. Pe viu. În faţa estradei, şi apoi trecînd de colţul Palatului, spre străzile în pantă care coborau spre Mediterana.

A privit în jur. Controlul era peste tot. Focaliza, analiza, efectua panoramări, opera clasificări şi eşalona priorităţi. Scana tot, inclusiv benzile rulante care tranportau componente tisulare de la fabrica din Ladrones spre ghetto.

Dar benzile treceau prin apropiere de Palat, fîşiind deasupra străzilor în pantă. La doi paşi de depozitele Controlului - depourile căilor ferate terminale ale Iberiei, de unde se făcea distribuţia mărfurilor în toată Neu Granada.

Ştia că Gerais nu va întîrzia să-l localizeze cu sticla lui potenţată. Imposibil să te izolezi de Control în spaţiul liber. Doar mişcările surpriză îl puteau duce pe Jeremiah pînă în depozit. Dacă Eleazar calculase corect.

Jurnalul S.F.

S-a agăţat de benzile de cauciuc. Trepidînd, s-a simţit luat pe sus, transportat ca un balot inert de ţesuturi ambalate în plastic. Gerais, cu sticla lui potenţată! Era cu ochii pe el, simţea cum îl scotoceşte, cum îi descompune programele emise de medii, cum le desparte de propriile lui gînduri şi intenţii... Gerais îl urmărea în direct.

Iar el o urmărea în direct pe Clarissa Coolidge care debita temperaturile pe KRAKOW. 16°C la Parisii. 22°C la Berlinal. 24°C la Francoforte. 24°C la Roma. La Helsingfors continua să fie frig. Doar 4°C. Şi, ca şi cum asta n-ar fi fost suficient, la Cairo, a spus tot Clarissa, se făcuseră 38°C! La Cairo era prea cald şi naiba ştie dacă oamenii contactaţi de Jeremiah erau în stare să-şi respecte contractele...

de asta îşi va da seama în cîteva minute/

Pe moment însă, benzile elastice rulau la 30 de metri distanţă de caldarîm. Înguste, de două palme. Acoperişurile de stuf ale trollilor din Ladrones, aerul curat şi, la cîteva mile iberice depărtare, Gebel Tarik - pietroiul strîmtorii. Mai departe, dincolo de apa Mediteranei, la Ceuta, Moshe II se pregătea să împartă Marea în două, în fruntea unei grupe de evrei sincretici.

Sticla lui Jeremiah - virgină în ceea ce privea mişcările Controlului. Revărsînd însă imagini din Siberia Superioară pe TOLMEX, *Diligenţa* lui John Ford pe EURO-MOVIE, Stravinski pe CASTELLA şi Jimi Hendrix pe NORTHUMBRIA. Şi, încă 11 transmisii care îi pulverizau sinapsele cu informaţii de care n-avea nevoie acum, cînd Controlul îl pîndea din toate colţurile Neu Granadei.

„Nimeni n-o să creadă că cineva poate sări de pe benzile rulante pe turnul de retransmisie al mediilor", îl avertizase Eleazar, sigur pe el.

Schwarzenegger, sărind pe papucii elicopterului, în zbor. *Terminator II,* regizat de Cameron. Producţie 1289. Acum! - şi-a luat Jeremiah inima în dinţi şi s-a aruncat de pe benzile rulante.

Direct pe barele cilindrice de fier ale turnului de retransmisie. Dacă ar fi avut şi el o sticlă ca a lui Gerais, ar fi înregistrat explozia de influxuri nervoase ale acestuia. Incredul. Un gol în gît. Un asemenea salt?

Gerais comunica acum cu filialele Controlului. Mai mult ca sigur că asta făcea. Există vreun tip care stă agăţat în mîini pe turnul de retransmisie? Chiar e acolo? Încotro o ia? Coboară, sau urcă?

Jeremiah cobora. 18 metri de bare cilindrice din fier pînă la cablurile de înaltă tensiune care alimentau Palatul. Carabiniera din buzunar. Izolată, prevăzută cu un scripete din cauciuc indonezian, gata să-l ducă înspre zidurile care, acum o sută de ani, îi erau interzise cu desăvîrşire. Coborîse în rapel pînă la burta cablului care zbîrnîia, încărcat de volţi şi amperi. Apoi, saltul imposibil care a percutat printre informaţiile vehiculate de reţele pînă în defazorul lui Gerais.

Parașuta deschisă şi plutirea lentă către zidul dintre Casa Regală şi Ladrones. Aterizare la punct fix, la aproximativ zece picioare iberice de baza zidului, într-un loc teoretic şi legal, nu-i era interzis.

Gerais şi-a blocat şase dintre canalele defazorului şi s-a îndreptat spre Jezabel IV. Avea nevoie de informaţii cît mai precise despre Jeremiah care cobora lin către un punct situat la cîteva picioare de zidul care despărţea Palatul de Ladrones. La o aruncătură de băţ de depourile terminale ale căilor ferate iberice. La un scuipat depărtare de incinta Casei de Cahia & Pendragon.

„De ce a fost nevoie să faci remarcile astea despre

călătorie şi despre Control?" a întrebat-o pe Jezabel IV. Strigînd, pentru a acoperi larma carelor alegorice din piaţă.

Jezabel IV s-a gîndit să afişeze mina serioasă a lui Jodie Foster din *Silence of the Lambs*. Dar, şi-a amintit de expresia uşor rătăcită a unui star dintr-un film mai recent. *Some like it hot*. Marilyn Monroe, căreia îi scăpa sticluţa cu bourbon din port-jartier:

„M-am gîndit să vehrific cît de bine stăpîneşti conducehrea Conthrolului..." s-a pisicit ea, reuşind chiar să se înroşească. „Să vedem dacă eşti în stahre să pui mîna pe Jehremiah..."

„A aterizat la Palat?" l-a întrebat Katrin, făcînd ochii mari şi rotunjindu-şi buzele. Epoca victoriană. Gainsborough. TOLMEX static.

Gerais a baleiat spaţiul liber din Neu Granada, fără să-l localizeze pe Jeremiah. Ar fi putut spune: „Shiiit!", ca în filmele de pe mediile dinamice. Imitîndu-l pe Stallone, sau pe Gibson, sau chiar pe Harrisson Ford. Numai că, poftim! Eleazar începuse şi el o goană nebună prin oraş, blocîndu-l de tot pe Gerais. Eleazar care îi parazitase pînă acum defazorul potenţat cu emisii din reţeaua locală a ghetto-ului. Fără să-l fi anunţat pe Jeremiah că va proceda aşa, conform preceptului său de evreu sincretic: epuizarea îţi ascute simţurile şi groaza te face percutant.

Patrulele Controlului lansau primele semnale de detresă. Dinspre gara de mărfuri şi din apropierea unei guri de canal din Nuestra Virgen. În acest timp, strecurîndu-se printre informaţiile Controlului, Moshe II se pregătea să despartă Marea în două şi intrase deja cu picioarele în apa care îi urca pînă la glezne, în fruntea grupei sale de evrei sincretici.

Şi, brusc, Klaas l-a prins pe Jeremiah în defazor.

„E în gara de mărfuri. La depouri", a pufnit el după o scurtă pauză care i-a permis să aleagă figura preocupată a lui Kyle MacLachlan din *Twin Peaks*.

o alegere nefericită/ nepotrivită/ aşa a reflectat katrin

Gerais şi-a blocat şi restul selectoarelor care îl mai legau la reţele. Defazorul îl bombarda de acum numai cu ştiri legate de deplasările prin spaţiul liber al Neu Granadei. O patrulă a Controlului alerga prin depouri, pe urmele lui Jeremiah. O alta se străduia să desfacă buloanele din oţel ale gurii de canal din Nuestra Virgen, ca să intre *sub* oraş, pe urmele lui Eleazar, încă ecranat în fuga sa.

„Chrezi că goana asta ahre vhreo legătuhră cu phroiectul pe cahre ni l-a phropus Jehremiah zilele threcute?" a întrebat Jezabel IV, dînd absentă din mînă către subiecţii ei din cartierul Uttar Pradesh. Breasla forjorilor.

„Nu ştiu. Şi n-o să punem mîna pe ei. Pe amîndoi", a spus răspicat. Pronunţia şi ochii lui Kevin Costner în *JFK*. Bine ales şi bine imitat, de data asta.

Între timp, Jeremiah găsise un nou paravan de semnale îndărătul cărora se strecura, dincolo de bătaia defazoarelor potenţate. Alerga cu ochii scoşi printre vagoanele de marfă din depouri, asta făcea, în vreme ce reţeaua locală a ghetto-ului inunda Controlul cu emisii parazitare.

Gerais s-a luat cu mîinile de cap. Noroc că cealaltă patrulă desfăcuse intrarea în canale şi se lansase de acum pe urmele lui Eleazar, care, nu se ştie cum dracu', tocmai reapăruse pe defazoare.

„Trebuie să rad ghetto-ul ăsta odată!" a spus Klaas Gerais şi şi-a deschis selectoarele de comunicare.

... chiar cînd Mediterana s-a despărţit în două, perpendicular pe strîmtoare, lăsînd loc de trecere lui Moshe II care venea pe jos tocmai din Egipt, în fruntea grupei sale de evrei sincretici.

*

Mildred Haaröre văzuse *Basic Instinct*. Sharon Stone care îşi descrucişa picioarele în faţa anchetatorilor. Unul dintre tipii din patrulă a înghiţit în sec, deşi Mildred era gravidă.

„De ce să nu ne petrecem timpul într-un mod interesant?" a întrebat ea şi şi-a trecut degetele peste colţurile gurii. S-a uitat la celălalt ostatec. Traducător şi el în reţeaua locală a ghetto-ului. Evreul a zîmbit larg, şi-a troznit degetele de la mîna stîngă şi a clipit precipitat.

Semantic inferior. Dar imposibil de desriptat pe defazoare. Imposibil de citit. În orice caz, Mildred a înţeles că Jeremiah descoperise garnitura care îi interesa şi că reţeaua mai emitea încă semnale parazitare pentru sticla potenţată. Semnalele slabe - totuşi, le permiteau să mai cîştige minutele de care aveau nevoie.

Deci, se puteau pregăti. Componente distincte comandate din nouă oraşe. De la Kiev pînă la Marsallha, de la Helsingfors pînă la Cairo. Mda. Helsingfors şi Cairo. Mildred nu ştia de sperietura pe care Jeremiah se *prefăcea* c-o încasează la „Timpul Probabil" de pe KRAKOW, numai ca să-şi imagineze că şi Clarissa Coolidge participă nemijlocit la problemele lui.

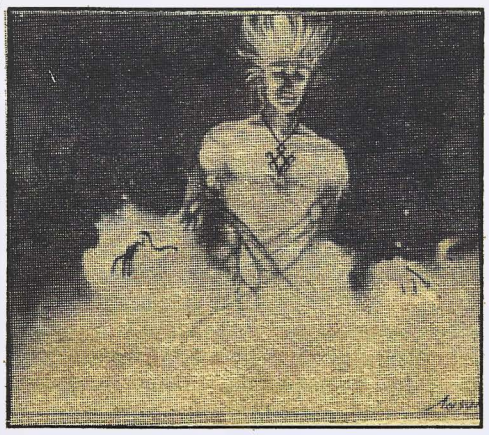

Aşa că, Mildred a surîs spre traducător şi şi-a trecut mîna peste decolteu, ciupindu-se ritmic de pielea dintre sîni. Prea ritmic. Apoi, s-a aşezat picior peste picior. Macho. O perspectivă cît se poate de clară. Îi lipsea doar ţigara pentru a fi Marlene Dietrich. Sau Brigitte Nielsen într-una din rarele atitudini reuşite. Îi lipsea ţigara şi avea, în plus, un făt de şapte luni şi jumătate în uter.

Cu excepţia succesului singular al lui Moshe II, subiecţii Controlului renunţaseră de mult să se mai deplaseze. În schimb, contractele puneau în mişcare orice fel de obiecte, după cum constatase şi Jezabel IV. Obiecte care, separate, nu însemnau nimic. Combinate însă, puteau căpăta semnificaţia unui vehicul pentru persoane. Ca şi cel conceput pentru transportul maritim, care, la ora asta, tocmai era descărcat în piese distincte şi îndreptat spre portul Palos.

Conform contractelor încheiate de dervişi. Pe sub nasul Controlului. Cu avizul Controlului, chiar. Le mai lipsea doar sticla potenţată a aceluiaşi Control pentru a se lansa în faza concretă a proiectului.

Kim Bassinger care asculta, singură într-o cameră, muzica lascivă. Sharon Stone se topea în Kim Bassinger. Parcurgîndu-şi cu obstinaţie coapsele. În pofida abdomenului gravid.

„Ce ziceţi?" a repetat Mildred propunerea, făcîndu-le cu ochiul - în paralel, era ocupată să înregistreze în sticlă ştirile, care deja îl conţineau pe Jeremiah.

o fugă de neînţeles/ scăpat de sub control/ împreună cu eleazar latif/ mildred haaröre sechestrată conform prevederilor legale în staţia de emisie a evreilor sincretici din ghetto/

imaginile retransmise din defazoarele patrulei care o sechestra pe mildred/ mildred se vedea pe sine însăşi cum respira greu/ ca în filmele de pe standard/ autovoyeurism/ un bun prilej pentru casa de cahia & pendragon să treacă în revistă discrepanţele dintre doctrina evreilor sincretici şi comportamentul lor

Numai că Eleazar Latif luase toate astea în calcul. Vîlva din jurul dervişilor. Promoţia dervişilor în conştiinţa publică. De altfel, reţelele mari - TOLMEX, de pildă - preluau transmisia din Neu Granada şi Mildred se putea viziona concomitent pe vreo patru canale. Deci: promoţia pe medii. Şi, apoi, lovitura dată Controlului.

Dervişii care plecau peste Marea Oceanică, acolo unde Controlul spunea că nu există nimic. Doar *marea salină* - era sintagma lor uşor metaforică. Şi, în final, dervişii care descopereau continentul ascuns cu grijă.

Le mai lipsea doar sticla potenţată pentru a-şi atinge scopul.

Sticlă potenţată care, cu totul şi cu totul *ne* întîmplător, se afla şi în posesia patrulei care îi sechestrase pe Mildred şi pe traducătorul evreu. Iar dervişii vor pune mîna pe ea, vizionaţi pe cît mai multe reţele. Pentru că, aşa cum spunea Latif, nimic nu era întîmplător.

Aşteptînd, Mildred a lansat o *mudrah* spre ea însăşi. Emisă de defazoare, a recepţionat-o pe sticlă în timp ce o compunea.

*

Vineri, 3 August, 1492 - caligrafia lui Jeremiah Morris

Am plecat din Palos dis-de-dimineaţă cu nava construită la repezeală, asamblată incomplet din piesele trimise de la Marsallha, Kiev, Dortmund, Amsterdam, Berlinal, Parisii, Roma, Helsingfors şi Cairo. Cred că unele dintre componente n-au ajuns, sau, în graba plecării (Controlul era pe urmele noastre) le-am uitat pe docuri. Oricum, spaimele mele au fost nefondate. *Toţi* furnizorii noştri (Helsingfors şi Cairo inclusiv) şi-au respectat contractele.

Am botezat nava cu numele de *Mary Pickford*. Numele actriţei din secolul XII. Soţia lui Douglass Fairbanks. Amîndoi sînt reprezentativi pentru ideea de Hollywood, deci, de America. Iată de ce am botezat nava astfel.

La opt ore de la plecare, în plin marş maritim, continuam încă asamblarea lui *Mary Pickford*.

*

Sîmbătă, 8 Septembrie, 1492 - caligrafia lui Jeremiah Morris

Vîntul de nord-est a zgîlţîit-o bine pe *Mary Pickford*. Noroc cu manualul *Despre arta Timonierului pe Marea Oceanică*, de Alaminos, pe care l-am recuperat în băiatul meu şi pe care Eleazar Latif ni l-a ştanţat acum două zile pe patru bucăţi din piele de miel. Doar cu ajutorul informaţiilor transmise de Alaminos am reuşit să punem cap-compas pe vest *pur*. Dar, din cauza hulei, n-am avansat decît 90 de mile marine.

Eleazar ne-a trimis un mesaj. Klaas Gerais, care

fusese demis şi arestat imediat după plecarea noastră precipitată, a evadat din închisoare şi a luat legătura cu dervişii din Neu Granada. A propus un plan prin care să răsturnăm împreună Controlul, cîtă vreme el, Gerais, îi cunoştea toate articulaţiile.

Eleazar este încă sceptic vis-à-vis de iniţiativa omului de încredere (nu-i aşa?) al Casei de Cahia & Pendragon. Dacă e trimis chiar de Control? Noi, dervişii, nu trebuie să greşim nici cu o iotă acum, după ce toată lumea a vizionat în direct pe şapte (7!) canale cum am pus mîna pe patru sticle potenţate de-ale Controlului. Mai ales, nu trebuie să greşim, pentru că am promis că *noi* vom găsi continentul ocultat de Control.

Eleazar pretinde că toată lumea o urmăreşte pe *Mary Pinckford* cu sufletul la gură. Prin medii, bineînţeles. Mulţi ar dori chiar să poată coloniza cu noi, cu dervişii, un continent izbăvit de Control.

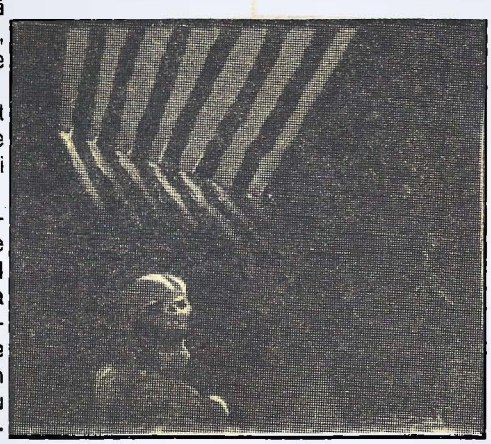

Lucrul ăsta nu l-a aflat prin medii, ci prin canalele de comunicare cu mănuşi ştanţate.

Ne-a mai comunicat cîteva date despre o afacere extrem de bizară. Moshe II a fugit din Egipt în fruntea unui grup de evrei sincretici care s-a deplasat pe propriile-i picioare, prin toată Sahara, pînă la Neu Granada, fraierind Controlul. Moshe II pretinde că a avut un vis premonitor în care a aflat ce punem noi la cale şi că, acesta ar fi fost motivul determinant care l-a adus în Iberia. Pentru a coloniza America cu noi.

Dar eu cred că şmecherul ăsta de Moshe II a dedus prin cea mai pură *logică* faptul că noi ne pregăteam de plecare. Locuind în Cairo (un nod al schimbului de mănuşi ştanţate şi, totodată, oraşul în care ne-am comandat arborii-cotiţi şi bielele) n-a făcut decît să interpreteze corect datele pe care le afla, pentru a pricepe ce punem la cale.

*

Duminică, 23 Septembrie, 1492 - mesaj prin sticlă de la Jezabel IV

Navighează dhrept înainte şi, dacă pămîntul pe cahre îl cauţi nu există, Dumnezeu îl va chreea penthru a-ţi răsplăti temehritatea.

*

Aceeaşi dată - caligrafia lui Jeremiah Morris

Eleazar pretinde că toate astea sînt nişte manevre politice prin care Controlul încearcă să-şi păstreze poziţia predominantă în structura socială. Emisiunile lor transmise pe multe reţele încearcă să acrediteze ideea că drumul *nostru* către vest, al dervişilor adică, a fost plănuit şi de Control.

Au scos pe medii chiar şi hărţile bătrînilor (similare cu cele din uterul lui Mildred!) pe care le afişează pe programele de documentare statică, pretinzînd (de fapt, lăsînd să se înţeleagă) că sînt de conivenţă cu noi în problema continentului american.

*

Sîmbătă, 29 Septembrie, 1492 - caligrafia lui Jeremiah Morris

Azi am zărit o pasăre denumită fregată. Unul dintre dervişi mi-a spus că acest gen de păsări se hrăneşte numai cu hrana pe care o fură de la pelicani şi că, rareori, se îndepărtează de uscat la mai mult de 20 de mile marine.

Am controlat spusele dervişului, căutînd prin sticlă un text static de informaţie. Într-adevăr, fregata nu se îndepărtează la mai mult de 75 de parasanga de ţărm (prinsese o reţea grecească, BEOTIA 3, sau NAUPACTOS). Drept care, am baleiat cu sticla potenţată spre vest, dar nu ne-au apărut semnalele evocatoare pentru pămînt, aşa cum ne aşteptam.

*

Luni, 1 Octombrie, 1492 - caligrafia lui Jeremiah Morris

Calculele ne arată că am parcurs 1543 de mile marine de cînd am trecut Achorrês. Conform hărţii lui Mercator, pe care o am chiar acum în faţa ochilor, ştanţată pe piele de Cordùva, ar fi trebuit să ne aflăm la mai puţin de 30 de mile de coastele americane. Este o bătaie acceptabilă pentru sticla potenţată, dar cu toate eforturile noastre, sticla nu ne-a oferit în cortex semnale evocatoare pentru pămînt.

Eleazar mi-a confirmat şi el calculele. Ce-i drept, a fost foarte dificil să luăm legătura cu el, deşi şi-a stabilit sediul într-un releu deosebit de puternic. De fapt, nici reţelele nu le mai prindem la fel de curat. Doar NORTHUMBRIA şi MAXI-VOX, care sînt medii audio, bat cum trebuie pînă la noi.

*

Miercuri, 3 Octombrie, 1492 - caligrafia lui Jeremiah Morris

Deşi am mai navigat încă 800 de mile, tot n-am dat de pămînt, ceea ce confirmă părerea lui Herodot, cum că harta lui Mercator nu este exactă. I-am comunicat acest lucru lui Eleazar, care a promis că va lua legătura cu Herodot, la Athena. Cu aceeaşi ocazie, Eleazar mi-a transmis că a fost contactat de un membru marcant al Controlului din Sankt Petersburg. Ulianov, sau Murianov, n-am înţeles foarte bine numele lui. Şi el ne-a făcut o propunere asemănătoare cu a lui Klaas Gerais, dar Eleazar a declinat-o

„Le e din ce în ce mai frică de noi", mi-a spus el.

Îl auzim din ce în ce mai slab, iar reţelele video nu ne revarsă în creier decît paraziţi. NORTHUMBRIEI, i-a slăbit şi ei semnalul. Doar MAXI-VOX mai poate fi prins clar. Iar de pe continentul american, nu se aude şi nu se vede nimic, ceea ce vine în sprijinul afirmaţiei lui René Descartes, cum că americanii, dacă există, nu sînt decît nişte simpli producători, angajaţi fără drept de decizie în slujba Controlului şi a reţelelor. Ei fac filme şi muzică, dar nu au libertatea de a le emite.

Ceea ce, de fapt, îi face să fie independenţi...

Deci: în cortexul nostru e linişte. Aproape totală. Ocazie cu care aflăm ce înseamnă, totuşi, să nu existe *deloc* Control. Mildred, de pildă, este foarte nervoasă (o fi de vină şi naşterea apropiată?), iar mimica ei a devenit complet labilă, cîtă vreme nu mai are puncte de reper (actorii adică).

De aici, concluzia: Controlul trebuie să persiste cumva, altfel, oamenii se pot nevroza de atîta linişte. Numai că acest Control trebuie stăpînit de nişte indivizi conştienţi - *urmează o caligrafie nervoasă, care a zgîriat hîrtia* - conştienţi, dar, mai ales, *eticil*

*

Luni, 8 Octombrie, 1492 - caligrafia lui Jeremiah Morris

Midred nu a născut încă, deşi trebuia s-o facă de acum patru zile. Cu toate astea, nu sîntem excesiv de îngrijoraţi - dr. Kogan ne-a asigurat că se întîmplă destul de frecvent ca sarcinile să depăşească termenul.

Azi am văzut iarbă - ca şi în urmă cu două zile. Numai că cea de acum era proaspătă. Am văzut şi un stol de păsări de cîmp, iar Mildred a reuşit să doboare una cu puşca.

Un mesaj plin de paraziţi de la Eleazar ne spune că ar fi cazul să ne grăbim (sper că afişa un aer à la Leslie Nielsen cînd spunea asta). Controlul a început ofensiva propagandistică împotriva dervişilor. Numai tipul ăla de la Sankt Petersburg ne mai promite sprijin, cu condiţia să-i asigurăm o poziţie proeminentă în colonia dervişilor din America. *Ulianov*, aşa mi-a spus Latif că îl cheamă pe individ, în timp ce încerca să-mi transmită pe sticlă un portret de-al lui. Din cauza distanţei însă, n-am înregistrat decît electricitatea statică ce însoţeşte propagările video.

Dar asta nu e important. Ce contează acum cu adevărat, e că, între timp, Controlul a început să întrebe pe toate reţelele în care *mai* are acces: „Unde e America? Unde e continentul de care dervişii au făcut atîta caz?"

Iar eu mă întreb: „Unde e memoria oamenilor? Au şi uitat că acum două săptămîni, Controlul se fălea că ne-a pus la dispoziţie hărţi şi mijloace de deplasare către vest?"

Oricum, din afirmaţiile lui Eleazar, reiese că şi interesul populaţiei pentru călătoria noastră a scăzut simţitor. „Grăbiţi-vă, deci!" ne-a îndemnat el.

*

Miercuri, 10 Octombrie, 1492 - caligrafia lui Jeremiah Morris

Nici o emisie pe medii dinspre prezumtivul continent american. Iar Mildred s-a plîns de lungimea călătoriei. Ea susţine sus şi tare că din cauza asta a depăşit termenul naşterii. Îi spun că, în conformitate cu documentele genoveze ştanţate în suturile din fătul pe care îl poartă în ea, mai avem cel mult 45 de mile pînă în America.

„Şi, dacă Controlul are dreptate? Dacă America nu există?" m-a întrebat ea, urlînd, auzită de toţi dervişii care moţăiau pe puntea lui *Mary Pickford*.

„Doamne fereşte!" îi răspund. Dacă America nu există, înseamnă că nimic nu mai merită să existe!"

Văd vreo doi matrozi cum clatină din cap. Îi dădeau dreptate lui Mildred. Călătoria se prelungea prea mult, iar lipsa mediilor începuse să ne streseze pe toţi. Iar în cazul special al lui Mildred, se mai adăuga şi întîrzierea naşterii...

*

Vineri, 12 Octombrie, 1492 - caligrafia lui Jeremiah Morris

La ora 2.00, în sticla potenţată a apărut semnalul evocator pentru ţărm. Repere: 23 de mile marine vest.

O coastă care se întinde la sud și la nord, nesfîrșită. Foarte asemănătoare, și mă reped să transmit asta, cu harta lui don Cristobal. Genovezul nu greșise decît în ceea ce privește distanța dintre Iberia și America. Conform relevmentelor sale, ajunsesem în dreptul unui oraș numit Charleston, în statul Virginia. Ne-am scos sticla de pe figură și, în ciuda faptului că noaptea era senină, nu am putut vedea *luminile orașului...*

Emitem de mai multe ori mesajul: „Pămînt! Pămînt! America este la 23 de mile vest de prora lui *Mary Pickford!* Probabil că în următoarele ore, vom intra în portul Charleston!"

Recepționăm răspunsul lui Eleazar, plin de paraziți: „Deci, tot genovezul a fost cel mai aproape de adevăr! Felicitări! Și vouă, și lui! Băgați semnalele topografice pe sticlă, să le distribui rețelelor. Bravo! Dervișii au zdrobit Controlul!"

Nu i-am spus cît de însetați eram după Control. După rețele. După medii. El ne spunea că numărul celor care vor dori să se înscrie în organizația dervișilor va crește semnificativ după ce rețelele vor difuza vestea descoperirii Americii. Că parcă toată lumea era înebunită să scape odată de Control. Eram mîndri de ce ne povestea, de setea noastră după programele pe care le lăsasem în urmă, ne făcea să-l ascultăm oarecum jenați. De pildă, mie îmi lipseau programele Meteo de pe KRAKOW, dacă cineva poate să înțeleagă un lucru atît de stupid! Un subiect de reflexie pentru noi, dervișii pelerini...

În plus, eu și Mildred mai aveam un motiv să fim amărîți, cu toate că atinsesem coasta continentului american. Mildred nu născuse încă...

*

Duminică, 14 Octombrie, 1492 - caligrafia lui Jeremiah Morris

Charleston? Luminile orașului? - un vaxl Noroc că Eleazar nu mai poate să ne prindă pe sticlă! Nu știu cum ar fi putut găsi o justificare în fața tuturor! Din ce am putut înțelege din mesajele lui trunchiate care mai ajungeau pe *Mary Pickford,* absolut *toate* mediile și rețelele au transmis harta noastră în eter. Iar Jezabel IV a vorbit în direct pe TOLMEX, TRANSTEVERE, BENDIX și STANDARD (prima oară cînd STANDARD a renunțat la sex, din cîte știu eu), lăudînd expediția noastră, ba, mai mult, povestind condițiile în care m-a cunoscut. A omis doar episodul cu refuzul net al automobilului reinventat de mine.

Și, în timp ce lumea înebunea acasă în felul ăsta, noi străbătusem 100 de mile de la apariția semnalului pentru țărm, FĂRĂ SĂ DĂM DE NIMIC! Numai *mare salină,* cum s-ar fi grăbit Controlul să ne dea peste nas!

Ne chiorîsem spre vest cu sticlă și fără sticlă, ziua și noaptea! Dar nu văzusem nimic. Charleston? Coasta statului Virginia? - nimic, nimic, nimic.

Și, ca și cum n-ar fi fost de-ajuns, Jezabel IV acceptase să toarne un clip pentru STANDARD, în care alături de ea și Katrin el Djufra, juca un actor troll din Ladrones care semăna foarte bine cu mine. Fiind un clip pentru STANDARD, nu putea să aibă decît un singur mod de tratare. Mai ales că era implicată și Katrin el Djufra și un troll norg din Ladrones...

Controlul dorise să recupereze înfrîngerea propagandistică, am reușit eu să înțeleg de la Eleazar, de aceea, Jezabel IV a fost practic *forțată* să accepte rolul a la Jenny Deep-Throat în care juca și cópia mea.

Însă noi nu descoperisem nimic; nici Mildred nu simțea durerile nașterii!

*

Duminică, 21 Octombrie, 1492 - caligrafia lui Jeremiah Morris

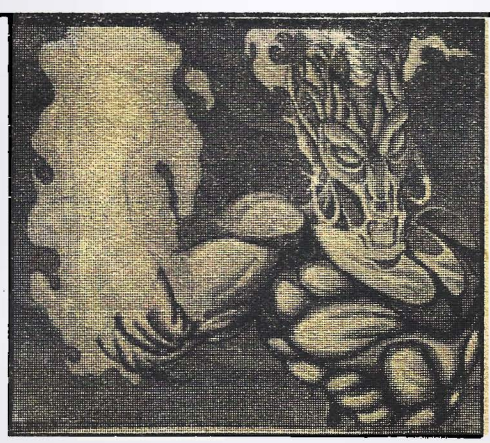

N-am avut de ales și a trebuit s-o întorc spre est pe *Mary Pickford.* Sticla continua să ne afișeze în cortex harta coastelor Americii. Niciodată la o depărtare mai mare de 25 de mile de prova. Aceleași relevmente topografice, de fiecare dată...

Dar, fără sticlă, cu ochii doar, nu i-am văzut țărmul niciodată.

Iar *Mary Pickford* n-a intrat niciodată în portul Charleston, Virginia. Apărea și dispărea din creierele noastre, dar nu l-am atins niciodată...

Așa că, am ajuns să mă întreb și eu. Dacă, de fapt, Controlul avusese dreptate?

*

Joi, 1 Noiembrie, 1492 - caligrafia lui Jeremiah Morris

Sticla continua să ne afișeze la vest, țărmul american. Acum două zile, am reușit să-i conving pe dervișii să întoarcem nava și s-o conducem din nou spre vest. Doar 50 de mile.

Nici acum n-am găsit coasta concretă, așa că am renunțat să mai privim spre vest, în urma noastră. Vreau să spun, că nici ochii nu ni-i mai aruncam în spate...

A apărut o nouă problemă. În conformitate cu calculele făcute, ar fi trebuit să începem să recepționăm din ce în ce mai bine mediile. Măcar pe cele audio. MAXI-VOX, de exemplu.

Culmea bizarreriei, însă! Cînd a fost să prindem ceva, au fost *imaginii* Imagini de pe STANDARD, care programau la nesfîrșit clipul în care cópia mea juca alături de Jezabel IV și de Katrin el Djufra. O încîntare pentru popoare! Regina țopăind printre saltele de mătase cu un evreu sincretic (fals!) și cu amica ei!

Azi, pe Mildred a durut-o burta. Dar, n-a fost decît o alarmă nefundamentată, pentru că n-a născut...

*

Vineri, 9 Noiembrie, 1492 - mesaj în sticlă emis de o medie nespecificată.

Jezabel IV anunță nașterea fiului lui Jeremiah Morris

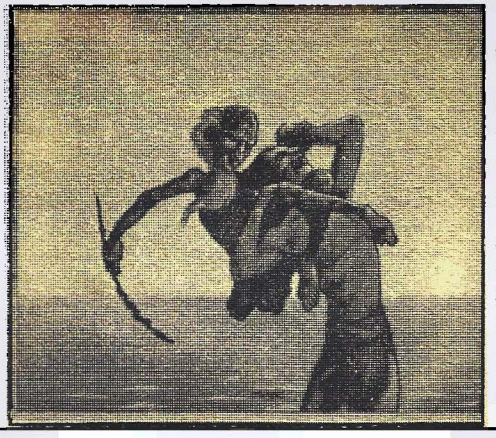

și Mildred Haaröre, la bordul navei *Mary Pickford.* Reamintim că *Mary Pickford* este un clipper oferit de Control dervișilor din Neu Granada pentru a descoperi continentul ocultat. Recunoscînd meritele lui Jeremiah Morris în obținerea acestui succes, Jezabel IV anunță că este totodată de acord să devină nașa noului-născut.

*

Aceeași dată - caligrafia lui Jeremiah Morris.

Dacă au aflat că Mildred a născut, înseamnă că *ei,* în Europa, continuă să ne vadă pe sticlă. Noi, însă, n-am mai prins nici un alt mesaj de acasă, în afara celui de acum opt zile, cînd am văzut pe STANDARD clipul în care jucam alături de nașa lui Cristobal.

Cristobal este puștiul meu care nu are decît o zi. Care a întîrziat în uterul lui Mildred cam șase săptămîni. De ce? Dr. Kogan nu e aici, și nici pe sticlă nu-l pot prinde ca să-i cer o explicație. Oricum, Slavă lui Allah-Yahweh, cel Neprecizat! Slavă Lui, că l-a lăsat să se nască! Slăviți fie Moammar și Moshe pentru nașterea fiului meu!

Și Mildred și-a mai revenit puțin de cînd s-a născut Cristobal. În primul rînd, nu mai resimte atît de acut lipsa rețelelor.

De altfel, cu toții am început să ne obișnuim cu lipsa mediilor. Doar mimica noastră a devenit mai neclară, iar în relațiile noastre curente a survenit un grad crescut de impasibilitate. Am conchis împreună cu ceilalți dervișii că această situație bizară se datorează lipsei modelelor. Dar, aș fi în stare să pun mîna în foc că, de fapt, ne comportam astfel pentru că ne preocupă absența semnelor care... (fragment dispărut din jurnal)

*

Dumnică, 18 Noiembrie, 1492 - caligrafia lui Jeremiah Morris

Azi, după ce ne-am trezit, Mildred mi-a spus că nu știe cum să-mi spună *bună dimineața.*

„Bună dimineața!" i-am spus eu, neînțelegînd unde bătea.

„Cuvintele le știu", mi-a replicat ea în timp ce îl lua în brațe pe Cristobal, „dar nu știu cu ce intonație să ți le adresez".

Adevărul e că nu mai percepusem de săptămîni de zile nici o rețea în sticla potențată. Se defectase? În orice caz, resimțeam cu toții incapacitatea de a găsi un mod optim de exprimare. Căutasem ca năucii orice fel de medie care să ni se reverse în cortex, doar-doar ne-am regăsi punctele de reper!

„S-a defectat, dracului!" spuneau dervișii din ce în ce mai des. Erau foarte siguri pe ei cînd făceau afirmația asta. Pentru că, pe de altă parte, sticla continua să afișeze coasta Americii la 24 de mile în spatele nostru, la vest.

*

Sîmbătă, 1 Decembrie, 1492 - caligrafia lui Mildred Haaröre

„S-a defectat, dracului" au spus dervișii și s-au uitat, întrebător, la Jeremiah. El a ridicat din umeri. A ridicat din umeri și s-a uitat așa, cu un aer inteligent, spre timonă. Nu pot să-mi dau seama pe cine imita. Oricum, nu-l mai văzusem atît de încurcat de cînd replica sa trollă din Neu Granada îi făcuse toate acrobațiile alea sexuale lui Jezabel IV.

Avea și de ce să fie uluit. Sticla afișa la 24 de mile în spatele nostru, relieful coastei americane. Coastă pe care nu călcasem. Coastă care se ținuse după noi ca și cum am fi remorcat-o. Aceeași sticlă afișa în fața noastră, doar la 10 mile marine, portul și orașul Lisboanna, de pe țărmul de vest al Iberiei.

Cu toate astea, nu recepționam nici o medie, nici o rețea, nici un mesaj, nimic! Iar Eleazar parcă ne

uitase de tot!

Problema era însă: se stricase *toată* sticla, concomitent? Şi cea potenţată, capturată în direct de la Control, ca şi cea care ne aparţinea de drept, dintotdeauna?

Şi, dacă se stricase, cum de mai afişa atît de exact linia ţărmului iberic, pe care îl recunoşteam cu toţii foarte bine?

*

Sîmbătă, 1 Decembrie, 1492 - caligrafia lui Mildred Haaröre

„Parcă am fi într-o strîmtoare", comentau dervişii.

Sticla afişa ţărmurile din faţa şi din spatele nostru ca şi cum ar fi fost despărţite doar de şase mile de coasta ocultatei Americi, vis-à-vis de costa Iberiei.

Deşi impasibili, fără puncte de reper din afară, din reţele, se citea fericirea pe feţele lor, ale dervişilor noştri... O să ajungem pe uscatul pe care îl părăsisem, vom lua sticla nouă şi vom reintra în Control. Pe Eleazar îl vom pune să joace ţonţoroiul, că ne-a lăsat cu curu'n baltă, Controlul îl vom da peste cap şi-l vom transforma după chipul şi asemănarea noastră, iar masele populare vor înţelege că America este chiar aici, în fiecare casă.

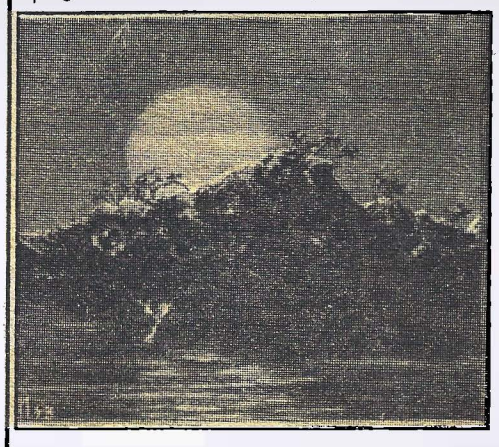

Vom lua oamenii după noi, în Control, să ne colonizăm propriile oraşe. Cu ideile noastre.

*

Marţi, 11 Decembrie, 1492 - caligrafia lui Jeremiah Morris

Teoretic, ar fi trebuit să fi atins coasta Iberiei (portul Lisboanna) cu 10 zile şi 458 de mile marine în urmă. *Mary Pickford* continuă să navigheze însă pe *marea salină.*

Ieri am văzut o fregată. O pasăre care, teoretic, nu se îndepărtează de ţărm la mai mult de 20 de mile. Aşa a spus unul dintre dervişi, repetînd ce spusese cu vreo două luni în urmă. Nimeni nu l-a băgat în seamă, iar eu n-am mai căutat confirmarea informaţiei lui în nici o reţea.

*

Vineri, 14 Decembrie, 1492 - caligrafia lui Jeremiah Morris

Azi noapte m-am culcat din nou cu Mildred. După ce am terminat, ea a rîs în hohote. Nu de bucurie, nu. Pur şi simplu nu mai ştia că după ce făceam dragoste, era momentul în care trebuia să stea în braţele mele şi să nu mai zică nimic.

Am privit-o aşa, cum ţineam minte că o făcea Robert Redford în *Indecent Proposal.* Dintr-o parte, cu coada ochiului. Iscoditor. Ar fi trebuit să fie ceva irezistibil. Dar Mildred n-a spus decît:

„Nu ţi-a ieşit. Nu aşa a făcut Redford. Ai uitat filmul".

Şi, bineînţeles că n-a reacţionat aşa cum doream. A continuat să arboreze o multitdine de expresii aiurea. Fără legătură cu momentul.

„Ştii", am început, „acum ar trebui să fii tăcută" - cred însă că s-ar potrivi mai bine cuvîntul *calină.*

„Şi să mă cuibăresc în tine, nu? Ca Ali McGraw, nu-i aşa? Iar tu care m-ai strînge în braţe cu expresia visătoare a lui Peter O'Toole în *Beckett".*

A izbucnit în rîs. Hohotea de se clătina întreaga punte. /Ristoba/ s-a speriat şi a început să scîncească. Iar Mildred nu l-a luat în braţe, aşa cum ar fi trebuit. Nu. Nu.

*

Luni, 17 Decembrie, 1492 - caligrafia lui Jeremiah Morris

Azi am aruncat sticla peste bord. Ajunsesem la concluzia că scăderea progresivă a acuităţii noastre vizuale se datora unei defecţiuni generalizate a sticlei. Oricum, nu ne mai folosea la nimic. Eram în plină *mare salină* şi nu întîlneam nici un ţărm.

/Ri/ toba/, în schimb, urmăreşte totul cu foarte multă atenţie. Ca şi cum el ar vedea foarte bine. Ghicesc în ochii lui care patinează lent dintr-o parte în alta că începe să înţeleagă că Mildred îi e mamă, că eu îi sînt tată, că unii dervişi îl plac, în timp ce alţii nu-i suportă chiuiturile.

*

Joi, 20 Decembrie, 1492 - caligrafia lui Mildred Haaröre

Vedeam, auzeam, pipăiam şi miroseam din ce în ce mai prost. Dar, cel mai supărător era că patru dintre noi dispăruseră. „Au sărit în apă", comentam noi. „N-au mai suportat şi au sărit la apă".

Îi înţelegeam. După calculele lui Jeremiah, trebuia să fi atins coasta iberică de acum 19 zile. De acum 890 de mile marine. Şi sticla îi confirmase calculele. Dar noi eram încă în plină *mare salină.* Acoperită ici-colo cu iarbă-de-mare care anunţa uscatul, dar ţărmurile, nicăieri! Lui Jeremiah i se păruse azi-noapte, după ce făcuse cu mine dragoste ca Don Sutherland în *Cassanova,* că vede nişte luminiţe în depărtare. S-a dus spre copastie şi i-a chemat pe ceilalţi, să vină să vadă şi ei, dar licăririle dispăruseră.

Atunci, se strînseră *toţi* pe punte. Deşi vedeam, auzeam, pipăiam şi miroseam din ce în ce mai prost, am realizat că ne strînsesem *cu toţii* pe punte.

Acum, eram cu patru mai puţini.

Noroc că /Ri/ toma/ e prea mic şi nu înţelege spaima noastră. E doar un ghem de reflexe care înregistrează că eu îi sînt mamă, că Jeremiah îi e tată şi că unii dervişi îl plac, în timp ce alţii îl urăsc.

*

Jeremiah se ţinea de marginea copastiei şi avansa pas cu pas, clătinîndu-se odată cu ruliul şi tangajul lui *Mary Pickford.* Marea era verde închis, dar el nu ştia asta. Se deplasa trunchiat. Al Pacino în *Scent of a Woman.* „Mildred!!!" a răcnit.

Cu trei metri în faţa lui, Mildred îi ţinea în braţe pe /Ra/ tama/, ghemuită sub una dintre bărcile de salvare.

„Mildred!!!" a strigat Jeremiah din nou şi ea a ciulit urechile. Ca un animal.

Mary Pickford s-a răsucit uşor pe valuri. Dar nici Jeremiah, nici Mildred, n-au realizat că *marea salină* se agita din ce în ce mai puternic. Dar /Ra/ tama/ a izbucnit în plîns. Speriat, rostogolindu-şi ochii care puteau vedea, peste copastie. Valuri moi şi primitoare ca o piele catifelată. Ca şi cum s-ar fi pregătit, uter uriaş şi verde, să-i reprimească pe /Ra/ tama/ într-o mamă planetară.

Se pregătea de furtună, iar cei doi adulţi abia se puteau găsi unul pe altul pe puntea plată de pe care dispăruseră odată cu ceilalţi dervişi, duneta, timona, catargele şi tambuchiurile. Ca în *Ocolul Pămîntului în 80 de zile.*

Jeremiah a reuşit să pună mîna pe Mildred. A pipăit-o febril, liniştindu-se abia cînd a *crezut* că desluşeşte şi formele micului /Ra/ tama/, strîns între braţele ei. Fără să fie însă întru totul sigur că sînt amîndoi lîngă el şi că el îi protejează, stînd aplecat deasupra lor.

Dar, nu era în stare să facă şi să să afle mai mult decît atît! Simţurile nu-i ofereau mai multe informaţii. Asta era tot ceea ce putea Jeremiah Morris să scoată din mediul înconjurător.

Şi, chiar dacă ar fi dedus mai mult, nu mai avea *cum* să raţioneze. Cînd marea s-a montat, ultima idee care i-a pulsat în cortexul altădată invadat concomitent de reţele, a fost: „Uite-l/ cum citeşte! Uite-te la *el* cum răsfoieşte *Scenariul cu dervişi* şi uite-/ cum *mai* citeşte! Uite-l/ cum urmăreşte acţiunea cu Jeremiah, cu Mildred şi cu micul /Ra/ tama/, evreii sincretici!"

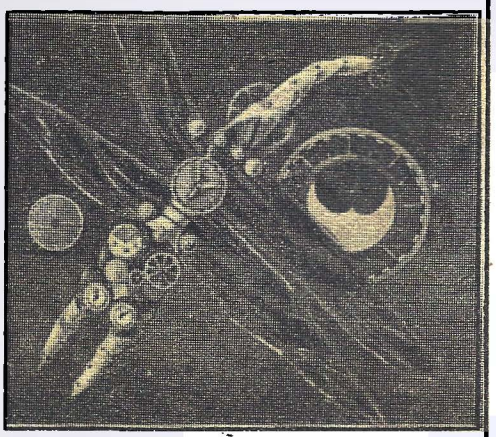

*

...orbi şi surzi au ajuns pe ţărmul Taprobanei. Muţi şi neputincioşi. Corabia li s-a zdrobit de stînci, iar valurile i-au azvîrlit pe toţi trei pe nisipul fierbinte al plajei. Prinţul /Ra/ma/, coborît din Nordul Hyperboreic, fusese salvat de părinţii săi. Orbi, surzi, muţi şi neputincioşi...

Dar/Ra/ma/ va creşte ascuns printre tufişurile exuberante ale Taprobanei, pe sub cocotierii bogaţi, hrănit cu laptele vacii sacre. Şi, cînd îi va veni vremea, va strînge oşti şi va porni împotriva prinţului Indra - stăpînul Universului. Care conducea prin vicleşug şi minciună.

Era prea tîrziu. A închis Cartea, a pus-o pe noptieră şi a stins lampa. Un *Tiffany* mozaicat cu roşu, verde şi albastru.

„Haos", s-a gîndit. „Prea mult haos în Carte".

O să trebuiască să mai citească şi mîine. Şi în săptămîna care va urma. Poate, chiar întreaga lună de iarnă...

A zîmbit cînd şi-a dat seama că primul lucru pe care va fi nevoit să-l facă era să subîmpartă Cartea. În mai multe Cărţi. Într-o ordine firească. Va şti *el* să pună ordine în timp, evenimente şi oameni!

Numai că trebuia să se grăbească. Îl despărţeau doar 4000 de ani de Era Vărsătorului, în care va fi obligat să reunească iarăşi totul la un loc. Aşa cum fusese dintru început.

Aşa că a zis:

„Upanishad... Talmud... Biblia... Coran..."

Putea să înceapă Ordinea prin ele.

Evanghelia după Sebastian
sau
UNIVERSUL MARELUI COR/NECTOR
Gînduri despre legea cor/necţiunii universale în marginea unei proze de Sebastian A. Corn

Corupînd mainstreamul

Bogdan ŞTEFĂNESCU

Bogdan Ştefănescu s-a născut în Bucureşti pe 23 iulie 1961. După absolvirea Facultăţii de limbi străine, secţia engleză (1985), a simţit pe propria piele „binecuvîntatul" calvar al navetei, flagelul intelectualităţii „epocii de aur" (şi nu numai), ca profesor în Giurgiu. Din 1990 a devenit lector la Facultatea de limbi străine din cadrul Universităţii Bucureşti (engleză, *of course!*). A obţinut o bursă care i-a permis să ţină o serie de conferinţe la universităţi engleze. Începînd din toamnă va preda, pentru un an, la Penn State University. Membru fondator al Societăţii Române de anglistică şi americanistică. În paralel cu cariera universitară are o susţinută activitate publicistică. A publicat în mai multe ziare şi reviste, este membru al redacţiei *Secolul XX*, membru AZR.

Nu-mi amintesc să mai fi scris vreodată despre literatura SF. Îndeletnicirile mele critice şi universitare m-au sechestrat în canonul mainstream. Dar orice reţineri voi fi avut la început cînd mi s-a cerut o recenzie a unei povestiri SF au dispărut pe măsură ce citeam proza lui Sebastian A. Corn, *Dervişi în America de sticlă - Balada cărţilor*. Iată de ce.

Mai întîi pentru că am descoperit o consanguinitate între postura mea critică şi textul acestui scriitor deja autorizat şi solvabil pe piaţa SF-ului (cu adevărat Corn S.A., nu-i aşa?). Fiind un comentariu cu intenţii cît se poate de serioase asupra literaturii, culturii, spiritului, naturii umane, etc. *Balada cărţilor* trădează, în consecinţă, evidente înclinaţii critice. Ea parazitează cultura umană majoră (adică se înfruptă din bucatele de pe masa acesteia ca retribuţie pentru flatarea gazdei) la fel ca orice comentariu critic care, şi el, se nutreşte din textul prim fără de care nu şi-ar afla rostul. (Desigur că, prin apartenenţa sa la SF, deci la paraliteratură, textul parazitează o dată în plus literatura mainstream, de data aceasta fiind aşezat, printr-o regretabilă tradiţie, la coada mesei şi trebuind să se mulţumească cu „firimiturile". Dar asta e o altă poveste...) Prin aceasta, *Balada cărţilor*, o ficţiune... critică, oferă prima dintre răsturnările ce îi explică spectaculozitatea.

În plus, *Balada cărţilor* mi-a reamintit într-un mod neaşteptat două cărţi teribil de captivante despre societatea umană: *1984* a lui G. Orwell şi *Al treilea val* al lui A. Toffler. Prima şi cea mai amplă parte a povestirii lui Corn, în care se concentrează efortul descriptiv-explicativ (şi numai aparent cel narativ) al textului, oferă imaginea unei societăţi umane trecut-viitoare ce altoieşte pesimismul distopic al englezului cu optimismul „practopic" al americanului. Hibridul rezultat este o surprinzătoare şi monstruoasă răsturnare de perspectivă (a doua), în spiritul unui banc românesc pre-revoluţionar de amară meditaţie în care pesimistul e cel ce susţine că nu se poate mai rău de atîta, iar optimistul e convins că se poate.

Dispractopicul Sebastian A. Corn se foloseşte de infopsihosfera proiectată de Toffler şi de noţiunea de „eu configurativ" a acestuia pentru a spori rafinamentul şi eficienţa manipulării şi alienării indivizilor gîndite acum 50 de ani de Orwell. Pentru că, în *Balada cărţilor*, metoda autoritară e aceeaşi (supravegherea permanentă, izolarea şi imobilizarea, pre-formatarea psihic-intelectuală, îndoctrinarea, măsluirea memoriei etc.), diferă doar tehnologia.

Cu toate acestea, efectul condiţionării multimediatice („defazorul" folosit de "Controlul" de tip securistic) asupra psihismului uman produce o mutaţie specifică, ceva ce s-ar putea mai degrabă numi un „eu desfigurativ", o individualitate pulverizată şi recompusă din nenumărate atitudini artificiale preluate din nenumărate filme unde nenumăraţi actori oferă nenumărate modele emotiv-comportamentale. Cam ceea ce se întîmplă şi acum, dar ridicat la un ordin de putere greu imaginabil, pentru că, în fond, orice u/dis/prac-topie nu e decît potenţarea lui „aici şi acum". Cu acest din urmă concept, *Balada cărţilor* ar putea intra într-un interesant dialog cu epistemologia contemporană şi cu teoriile critice post-structuraliste pentru care toate percepţiile şi constructele mentale ale subiectului gînditor, inclusiv în perimetrul ştiinţei, se sprijină pe structurile unor ideologii ori ficţiuni colective (mitologii).

Apoi am mai simţit şi un alt gen de familiaritate cu *Balada cărţilor*. Ea provine din nivelele de adîncime ale textului, din ceea ce se ascunde dincolo de conflictul şi decorul de suprafaţă: maniera narativă şi viziunea metafizică, paliere ce lipsesc în literatura de consum şi pe care le cunosc doar din parcurgerea literaturii „mari".

Atît maniera, cît şi metafizica *Baladei cărţilor* se vădesc prin epilogul contrariant ce răstoarnă (sic!) (dez)ordinea povestirii ca şi a lecturii de pînă la acel moment. Finalul *Baladei cărţilor* nu este doar un vechi truc scriitoricesc ce surprinde cititorul cu un deznodămînt neaşteptat. El este conceput într-o manieră evident post-modernă, ceea ce este cu totul altceva: finalul post-modern nu deturnează pur şi simplu curgerea textului într-o direcţie nebănuită, ci obligă cititorul la reconsiderarea întregii poveşti ca (deci simultan cu) o cu totul altă poveste, aşa cum se întîmplă în *Martin cel avid* (Pincher Martin) de William Golding, ori în *Logodnica locotenentului francez* de John Fowles.

Mai mult, în virtutea consubstanţialităţii ficţionalului cu factualul, a textului literar cu contextul existenţial, reinterpretarea este în acelaşi timp una a istorisirii şi a istoriei. Se vădeşte astfel, cum am mai spus, că obiectivitatea (de data aceasta în istoriografie) este un mit, care va să zică, o creaţie subiectivă. Istoria nu este decît o istorisire/citire a „faptelor". Orice nou text este, prin urmare, o nouă lectură, o reaşezare a istoriei, aşa cum intuia T.S.Eliot în faimosul lui eseu *Tradiţia şi talentul individual*, aşa cum descopereau prin Borges post-modernii, aşa cum face Marele Lector Anonim, paradigmă a nenumăraţilor mici lectori anonimi, din finalul *Baladei cărţilor*:

> *"O să trebuiască să mai citească şi mîine. Şi săptămîna care va urma. Poate, chiar întreaga lună de iarnă... Va şti el să pună ordine în timp, evenimente şi oameni!... Aşa că a zis: 'Upanishad... Talmud... Biblia... Coran...' Putea să înceapă Ordinea prin ele."*

În cea mai pură manieră post-modernă, *Balada cărţilor* repovesteşte poveştile esenţiale ale umanităţii asemenea unor prozatori post-moderni ca Borges ori Robert Coover. *Balada cărţilor* o face sub forma unei istorii amalgamate în care toate aceste texte şi evenimente fundamentale coexistă în plan realist ca o multi-basnă rezultată din mistificarea istoriei de către un regim autoritar, iar în plan metafizic ca un hiper-mit, scenariu fundamental al tuturor miturilor fundamentale ale omenirii.

În viziunea (dervişă) sincretică oferită de finalul *Baladei cărţilor*, Autorul arhetipal (şi, implicit, derivatul autor concret) este deopotrivă un Corector (noţiune narativă) metafizic şi un Conector (noţiune metafizică) narativ, deci o au(c)toritate care re-aşează lumea printr-un act de re-lectură.

Finalul textului deţine, deci, o pondere disproporţionată. El nu este un simplu adaos enclitic (care se sprijină la coadă), ci se dovedeşte a fi rădăcina narativ-metafizică faţă de care corpul principal al povestirii nu e decît o concrescenţă proclitică. Încă o răsturnare spectaculoasă cu care ne tachinează Marele Cor/nector.

Într-o viziune prin care Creatorul este redus la un simplu cititor al unei cărţi ce nu îi aparţine, nici autorul nu poate ţine cu adevărat la originalitatea (unicitatea) lui. De fapt, mai toate temele sînt reluări, trimiteri intertextuale. Am văzut că nu numai pentru S.A. Corn lumea este o carte şi fiecare nou eveniment ori individ impune o re-citire a acestei cărţi. Sufletul mereu reîncarnat al acestei lumi a fost numit deja *Cartea Absolută*, *Muma Cărţii*, *Sefer Yetsirah* etc. Mallarmé a rostit înaintea lui Corn formula magică „Lumea există pentru a se ajunge la o carte", ecou peste vremi al Odiseii. Iar despre toate acestea se poate citi în *Despre cultul cărţilor* din volumul *Alte investigări* de J.L.Borges. (Despre iniţierea ezoterică a lui Mallarmé şi filiaţia lui cu A. Kirscher şi R. Lullus în *Manierismul în literatură* de G.R.Hocke.)

Dacă pentru mistica textualistă ce susţine mentalităţile magic-religioase ale evului mediu, lumea nu e posibilă decît printr-o carte, care este, prin urmare, nu doar scopul (încheierea), ci şi cauza (originea) şi raţiunea structurantă (alchimia) a lumii, această dogmă ezoterică se regăseşte, tradusă în perspectivă estetică, şi la strămoşii post-modernismului: manierismul şi barocul. Pentru artiştii crizei Renaşterii, reculul spre mistica medievală a dezgropat credinţa în caracterul textual şi încifrat al lumii reluată acum în teme precum: lumea ca hieroglifă, ermetismul, esenţa universului ca artă combinatorie a vocabulelor şi literelor, perspectivele nebănuite (multiple sau secrete), textul labirint, enigma, paradoxul, *coincidentia oppositorum*, îndoiala ori dilema etc.

În *Balada cărţilor*, hieroglifica se manifestă atît prin hiposemia pronumelui personal "el", prin care se indică enigmaticul lector din finalul povestirii, S(ubiect) C(ititor) N(eidentificat), cît şi prin problema identităţii lui: Dumnezeu (fără majusculă, cu noptieră şi lampă, supus anotimpurilor !?) ori om (constituie Ordinea lumii, e autor al tuturor Cărţilor Sacre, trăieşte mii de ani !?). Această de pe urmă dilemă se continuă în filonul paradoxal-contradictoriu al textului: Ordinea supremă este stabilită de către un individ supus la rîndul lui ordinii anotimpurilor şi eonilor zodiacali; lumea evoluează ciclic, prin repetiţie, dar cartea începuturilor (care s-ar presupune a fi aceleaşi) trebuie rescrisă (corectată); cititorul este totodată arhetip divin, instanţă primă care constituie Ordinea şi stabileşte textele sacre ale lumii, şi individ uman, subiect derivat, secund, care citeşte o carte evident scrisă de altcineva care îi precede şi precondiţionează existenţa.

Dar legăturile *Baladei cărţilor* cu estetica manierist-barocă sînt mai multe. Ea trădează o atracţie manieristă pentru transformarea reflexiei mimetice în auto-reflecţie şi auto-referenţialitate, pentru contemplarea actului şi a modalităţii artistice în sine în detrimentul scopurilor intelectuale ori morale ale artei, precum şi o structură barocă a amalgamurilor şi hibridărilor groteşti, a fragmentarului, a contrastului absurd ori ironic.

Iată de ce lectura *Baladei cărţilor* de S.A. Corn îmi stîrneşte un sentiment de familiaritate. Iată de ce cred că pentru a o înţelege trebuie parcurse din nou, în prealabil, cărţile mari ale umanităţii. Dar nu-mi amintesc să mai fi scris vreodată despre literatura mainstream...

Insolitul de lîngă noi

Florin MUNTEANU

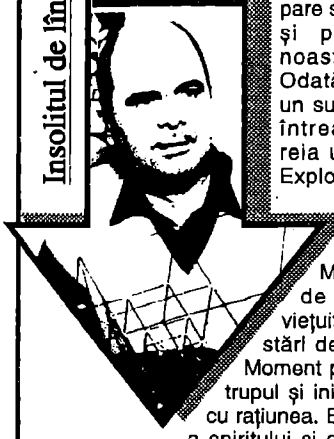

GALATA

Şi iată că primăvara pare să-şi facă apariţia şi pe meleagurile noastre. Cam tîrziu. Odată cu venirea ei, un suflu nou cuprinde întreaga natură. Se reia un veşnic ciclu. Explozie de viaţă, de speranţă. Trezire a tot ce este viu. Moment sărbătorit de toate vieţuitoarele lumii prin stări de euforie şi cînt. Moment pe care-l simţi cu trupul şi inima, şi mai puţin cu raţiunea. Este o sărbătoare a spiritului şi a sufletului. Este prilej de aducere aminte şi înălţare a celor mai profunde năzuinţe, de visare şi proiecţie a celor mai măreţe idealuri. Prilej de meditaţie asupra celor scrise în cărţile vechi ale lumii. A pildelor şi învăţăturilor transmise pe căi atît de întortocheate, ameninţate la fiecare pas al istoriei de deformări, de răstălmăciri, de distorsionări.

Şi pentru că ne apropiem de marea sărbătoare a învierii, am ales un scurt pasaj ce pare să fie extras dintr-o carte SF dar la al cărui conţinut merită să meditäm.

În cartea *Viaţa Învăţătorilor*, (Diffusion Dervy-livre; 1 Rue de Savoie, Paris (6)), Baird T. Spalding prezintă o incredibilă aventură în Tibet, călătorie cu prilejul căreia are loc, într-un loc magic, o întîlnire cu marii învăţători spirituali ai lumii. Recunosc că această carte m-a impresionat căci m-a făcut să percep din cu totul alt unghi o serie de date şi informaţii ce păreau a avea un caracter de basm, de fantezie. Cartea constituie şi acum pentru mine prilej de meditaţie.

Am înţeles că o reţea de entităţi invizibile se pusese în mişcare pentru a mă ghida şi eu mă lăsam dus, respectînd cît mai bine toate semnele întîlnite în drum. Ierarhie fundamentală de personalităţi invizibile, legate într-o reţea şi capabilă să ghideze un simplu muritor prin dificultăţile în care ar putea să-şi piardă viaţa sau sănătatea.

Unul din noi întreabă: - Cine vorbeşte? Şeful nostru răspunde: - Păstraţi liniştea, este scumpul nostru învăţător ISUS, Cel care ne vorbeşte! Atunci vocea continuă: - Am spus : „Atîta timp cît vor exista cei care sînt conduşi de spiritul lui Dumnezeu, atît vor exista fii ai lui Dumnezeu". Cînd am spus: "Eu sînt fiul perfect, fiul unic născut de Dumnezeu de la care Tatăl îşi ia plăcerea", înţelegeam să afirm umanităţii întregi că unul dintre copiii lui Dumnezeu vedea, înţelegea şi proclama divinitatea lui. Acest copil vedea că viaţa sa, faptele sale şi existenţa sa rezidă în Dumnezeu, marele principiu Tată-Mamă a tuturor lucrurilor. El a proclamat apoi că el era CRIST, fiul unic născut de Dumnezeu. Apoi, trăind viaţa sfîntă a unei inimi sincere şi perseverente, el a devenit ceea ce a proclamat că este. Păstrînd ochii fixaţi pe acest ideal, el şi-a umplut corpul întreg cu el şi scopul căutat a fost atins.

Pentru ce atîţia oameni nu M-au văzut? Este pentru că ei Mă pun pe un piedestal şi mă situează în inaccesibil. Ei M-au înconjurat de miracole şi de mistere, şi m-au situat departe de oamenii simpli pentru care eu simt o dragoste nespusă. Nu Eu M-am retras dintre ei, ci ei s-au depărtat de Mine. Ei au pus văluri, pereţi. Fiecare din Noi (din marii învăţători) a fost înconjurat de mit şi de mister pînă a părea atît de îndepărtaţi încît nu se mai ştie drumul pînă la noi. Astfel sîntem ţinuţi în gîndurile muritorilor! Într-adevăr, dacă s-ar dori să fim cunoscuţi aşa cum sîntem, dacă s-ar dori să ni se strîngă mîna aşa cum faceţi azi, atunci s-ar face.Voi nu sînteţi neclintiţi aşa cum sîntem noi! Cît ne-ar place ca lumea întreagă să o ştie! Ce trezire, ce revenire, ce sărbătoare!

Voi ne-aţi înconjurat de atît de mult timp de mister încît nu-i de mirare că îndoiala şi neîncrederea au sfîrşit prin a predomina. Cu cît fabricaţi mai mult imagini şi idoli, cu cît ne înconjuraţi cu moarte, cu atît ne faceţi mai inaccesibili. Cu cît proiectaţi în mod profund îndoiala şi umbra, cu atît mai mai mare este abisul şi mai greu de trecut. Dacă aţi vrea să ne strigaţi mîine cu îndrăzneală şi să ne spuneţi: „Eu te cunosc", atunci fiecare ar putea să ne vadă şi să ne cunoască aşa cum sîntem. Nu există mister în jurul nostru şi nici în jurul celor pe care îi iubim, căci noi iubim lumea întreagă".

Să fie oare aşa de uşor? Să îndrăznim oare să imaginăm o asemenea apropiere? Să fie de ajuns o dorinţă curată de a te apropia de Cel ce a simţit, trăit şi înţeles prin propriu-i drum Divinitatea pentru a te şi afla în apropierea Lui? Ar fi oare aceasta o minune? Şi această minune este ea oare destinată numai unei părţi din omenire? Un noian de întrebări şi practic nici un răspuns care să mă mulţumească. Şi pentru a sugera frămîntarea mea internă, l-am rugat pe **Cristian Şuteanu** să vă descrie un eveniment pe care-l reproduc mai jos.

Galata

Iată, vă spun o taină: nu vom adormi toţi, dar toţi vom fi schimbaţi.
(1 Corinteni, 15:51)

El spunea că visase. Dar dacă ar fi crezut că totul fusese doar un vis, n-ar fi putut să ajungă nici pe departe atît de tulburat, cum l-am văzut atunci cînd a venit la mine. "Pentru un sfat", spunea. Nu se pot da sfaturi pentru dileme din vise trecute. Iar dacă acesta a fost vis...

Era aprilie, ca şi acum, spunea. Aerul era inundat de o lumină aurie, iar marea (care mare? l-am întrebat; nu ştia) strălucea în fîşii orbitoare. Corăbiile apăruseră nu de mult, corăbiile aşteptate cu înfrigurare de către cei asediaţi (aşteptate de noi, spunea), puţine corăbii, doar trei sau patru, înconjurate de ambarcaţiunile duşmane numeroase, ca de o haită de lupi. Cu toţii priveau (noi de o parte, ei de cealaltă parte a golfului, spunea) bătălia din mijlocul apei, cu sufletul la gură. Dar, cu toate că nu-şi puteai lua ochii de la luptă, ceva mai important părea să se petreacă în altă parte, mult, mult deasupra mării.

'Al-la ilaha illa Llah , strigau cei de pe unul din maluri, umplînd aerul de convingerea că „nu există decît un singur Dumnezeu".

„...Că a Ta e împărăţia, şi puterea, şi slava, în veci", strigau cei de pe malul opus.

Cu sentimente diferite, dar cu aceeaşi neputinţă, robii şi regii celor două părţi aflate în confruntare se frămîntau, urmărind de pe mal piesa ce se desfăşura rapid sub ochii lor. Situaţia începea să se desluşească. Lupii îşi înşfăcau prada. Cele patru corăbii mari, atacate de nenumăratele vase turceşti, nu mai puteau spera să scape din încleştare. (Şi erau singura noastră speranţă, spunea).

Vîntul nehotărît ducea zvonurile luptei, ba spre un mal, ba spre altul (dar mai ducea ceva, spunea; erau un fel de şoapte; de fapt, erau multe şoapte, erau ca nişte rugăciuni, venite cînd de pe un mal, cînd de pe celălalt, împletindu-se uneori, că nu le puteai desluşi: dacă mă gîndesc bine, spunea - cred - că toţi ceilalţi se rugau, ca şi mine).

Şi deodată s-a întîmplat: corăbiile s-au desprins din mijlocul haitei şi au început să alunece spre poarta golfului (păzită de asediaţi), care le aducea scăparea. Vîntul le împingea cu viteză, în timp ce ambarcaţiunile turceşti nu le puteau urmări, cu toată strădania vîslaşilor lor: iată supremaţia velelor asupra vîslelor, zîmbeau strategii creştini. Odată corăbiile ajunse, cu războinici, arme şi hrană, lucrurile vor sta cu totul altfel, se bucurau asediaţii. Deja le puteau vedea chipurile celor care îi salvau.

Vasele se apropiau cu hotărîre de zona în care nimic nu le-ar mai fi putut atinge, iar oamenii îşi făceau semne de bucurie - unii că au scăpat de o moarte imediată, alţii de una promisă pentru mai tîrziu.

Însă, deodată, cele patru corăbii au înţepenit în mijlocul apei. Vîntul s-a oprit.

Primii s-au dumirit navigatorii turci, care parcă au căpătat aripi vîslind spre prada ce le scăpase. Creştinii de pe mal priveau năuciţi. Nu mai era decît atît de puţin!

Vasele fugare au fost ajunse din urmă. Lupta s-a reluat cu îndîrjire. Cîngile turceşti se înfigeau în flancurile corăbiilor greoaie, luptătorii musulmani le incendiau sau urcau cu repeziciune spre bord: respinşi cu tot mai multă greutate, se aruncau cu hotărîre din toate părţile asupra unei prăzi sigure. Porunca sultanului fusese limpede: corăbiile nu aveau voie, cu nici un preţ, să se alăture asediaţilor.

Iar asediaţii nu erau unii oarecare: cetatea lor era un simbol, era un obstacol în calea tăvălugului ce trebuia să instaureze pretutindeni domnia unicului Dumnezeu (noi nu eram o cetate oarecare, spunea; noi eram ultimul bastion al lui Dumnezeu).

Cerul devenise vînăt. Fumul şi încrîncenarea din mijlocul apelor se răspîndeau pînă departe spre cele două maluri. (Iar şoaptele, spunea, şoaptele se înteţiseră din nou).

(Acum; acum, îmi spuneam, acum trebuie să fac eu saltul, acum este momentul meu, în care totul este posibil pentru că totul este pierdut - astfel gîndeam atunci, spunea. Dar nu m-am mişcat, spunea. Aveam parcă un clei în genunchi şi o gheară în inimă, spunea, şi nu-mi mişcam decît buzele, fără oprire îmi mişcam buzele, dar cred că toţi făceau asta atunci).

Şi corăbiile erau copleşite, îşi aruncau în luptă ultimele forţe, îşi foloseau ultimele rezerve de muniţie (de unde ştii? îl întreb, de unde ştii toate astea?; nu ştiu de unde, îmi răspunde, aşa am visat, probabil am visat. Puteam însă, atunci, să fac ceva. Şi n-am făcut nimic).

„Că a Ta e împărăţia, şi puterea, şi slava, în veci". *'Al-la ilaha illa Llah* , nu există altul decît Dumnezeu. Simbol al împotrivirii faţă de domnia lui Dumnezeu. Simbol încă neînvins al domniei lui Dumnezeu. Două armate îngenuncheate pe maluri (ai visat, îi spun; oare, îmi răspunde) care de mult au uitat de bogăţiile puse în joc, de glorie, de dorinţa de a fi stăpîni. Două mulţimi de oameni care au aflat abia acum ce poate însemna esenţă şi esenţializare, percepeau cu întreaga fiinţă ceea ce coborîse, din albastrul care nu cunoaşte graniţe, luînd formă, întărindu-se în două, dure şi ireconciliabile imagini-simbol, pentru care merita - fiind singurele lucruri pentru care merita - să lupţi.

Două armate cu braţele amorţite pe arme, cărora buzele doar li se mai mişcau. Şi ceva se stîrnea din nou în înălţimi. Un vînt. Şi tocmai acela care smulgea din nou corăbiile atacate din mijlocul agresorilor. *'Al-la ilaha illa Llah* , nu există altul decît Dumnezeu. „Că a Ta e împărăţia, şi puterea, şi slava, în veci."

Vîntul nu se oprea şi nu-şi schimba direcţia. Zdrenţuite şi sîngerînde, dar cu drapelele fluturînd, corăbiile atacate intrau în golful în care, de-acum, erau protejate de orice agresor. Vîslaşii urmăritori rămîneau neputincioşi din nou. (Dar istoria nu se termină aici, spune. Ai de gînd să mai visezi? îl întreb, să treci mai departe de Galata? Care Galata, mă întreabă.)

Încă n-am înţeles ce doreşti de la mine, îi mărturisesc. Să-mi spui ce să fac, îmi răspunde: nu mai pot continua după ce am trecut pe lîngă posibilitatea vieţii mele de a urca prin jertfă.

Un mare învăţat spunea că jertfa nu te face să accezi la o altă stare: ea doar confirmă trecerea ta în starea cea nouă a dăruirii, îi spun. Şi fiindcă nu-i dau răspunsul aşteptat, care să-i aducă liniştea, se repede să ia o carte din bibliotecă, o deschide şi rămîne nemişcat citind.

Înainte de a trimite acest material la redacţie, l-am rugat să-mi arate ce a citit şi să-mi dea voie să transcriu pasajul ales. Iată-l:

„Ce este pînă într-atît sortit morţii, încît moartea lui Hristos să nu-l poată mîntui?."

„Lumea sînt Eu" - varianta Sebastian A. Corn

„What if God is one of us...", turuie pe toate posturile de radio şi la MTV Joan Osborne de cîteva săptămîni şi probabil va mai turui încă cîteva, pînă ce publicul, atît de schimbător, îşi va găsi alt favorit. Melodia totuşi este destul de drăguţă, iar versurile sînt incomparabil mai profunde decît cele ale marii majorităţi a romanţelor siropoase sau „dance hit"-urilor din ultime vreme. Succesul acestui cîntec eu însă m-aş hazarda să-l explic prin altceva: ne-ar place, dacă nu chiar tuturor, măcar celor mai mulţi, să fim Dumnezeu. Măcar aşa puţin, de probă. De fapt asta şi încercăm pe tot parcursul vieţii: să punem mîna pe cît mai multă putere, să fim cît mai iubiţi, să ştim cît mai multe, să avem o influenţă cît mai mare asupra cît mai multor oameni, *să contăm*. Dorim ca moartea noastră să însemne ceva pentru ceilalţi, cei care au rămas aici deocamdată. (Un exemplu teribil care să susţină această aserţiune este cazul Kim Ir Sen, de acum vreo doi ani. Ce control monstruos trebuie să fi exercitat bietul dictator încît la moartea lui să plîngă în hohote sincere o ţară întreagă, de la copii de grădiniţă la generali bătrîni, de parcă lumea s-ar fi sfîrşit atunci!) Iar dacă nu putem fi noi Dumnezeu, ne-ar place ca cel puţin Divinul să fie după chipul şi asemănarea noastră; să fie capabil de sentimente, să nu fie chiar omnipotent, omniprezent, omniscient, să gîndească ca noi, *să poată greşi*. De ce? Poate în sinea noastră considerăm că aşa ne-am putea apropia mai lesne de El, sau poate avem un suflet dorinţa tainică de a-L concura. Şi cum se poate concura cu absolutul?

Ei, bine, ideea unui Dumnezeu de acest fel, care trăieşte printre oameni şi este El însuşi om în mare măsură, este unul dintre punctele de forţă ale romanului *„2484 Quirinal Ave."* Fără a cădea deloc în patetism, Corn ne prezintă o concepţie proprie asupra Divinităţii, mai mult chiar, reuşeşte să personalizeze Dumnezeirea, să smulgă simţire pentru ea din sufletul cititorului. Dumnezeu văzut ca un om de afaceri, cu calităţi şi slăbiciuni. Care trebuie să predea puterea altuia (sau mai degrabă Altuia) şi să moară, aidoma tuturor oamenilor. Nu-i extraordinar acest concept de Dumnezeu-om?

Să nu credeţi însă că meditaţia asupra Divinităţii se desfăşoară ca în *Dialogurile lui Platon* sau în scrierile filozofilor iluminişti, în grădini frumoase sau în saloane mondene, între un ceai şi o prăjiturică. Sîntem la sfîrşitul secolului al XX-lea, iar cuvintele de ordine sînt: *more speed, more action!* Iar aici Sebastian A. Corn se dovedeşte încă o dată cel mai mare maestru pe care l-a avut SF-ul nostru pînă acum, construind cu uşurinţă intrigi complicate, conflicte puternice, lupte pentru putere (*Puterea*, acesta este leit-motivul în absolut toate lucrările lui Corn), situaţii standard abordate în moduri nestandard (o spactaculoasă urmărire de maşini, scena bursei înnebunite a la *Wall Street*), imprevizibile răsturnări de situaţii. De altfel romanul este, prin structura sa compoziţională, în mai mare măsură tributar genului thriller (în special thriller-ului politic) decît SF-ului; pur şi simplu îl citeşti fără să-l poţi lăsa din mîini. Cu toate acestea *„2494 Quirinal Ave."* nu este o lectură facilă, una dintre acele cărţi pe care azi le citeşti, iar mîine le uiţi aproape complet. Corn reuşeşte să scoată o carte cu potenţial succes la publicul larg, dar şi la critică, o carte care este lecturată cu interes şi plăcere atît de „mîncătorii de hamburgeri", cît şi de cei care au inventat bomba atomică, mambrii Academiei sau copii supradotaţi. Un roman deştept structurat pe mai multe paliere de receptare. Pentru cei care au mania notatului de idei interesante în carneţele *„2484 Quirinal Ave."* va fi o captură bogată; vor trebui să-şi cumpere cu siguranţă cîte un carneţel nou, după ce-l vor fi umplut pe cel vechi cu tot felul de gînduri, unele cu adevărat geniale din aproape toate domeniile relevante.

Pentru evaluarea calităţii cărţii am să-mi permit să fur din critica maintream un instrument relativ nou „orizontul de aşteptare" („Wartunghorizont", vezi Jauss). Deci care este în clipa de faţă orizontul de aşteptare al publicului cititor de SF din ţara noastră? Cîte ştia el despre SF? Înainte '89 răspunsul era foarte uşor de dat. Exista un public destul de larg care, în linii mari, putea fi socotit omogen ca nivel şi avînd un orizont de aşteptare foarte redus: cele cîteva romane ale scriitorilor noştri, ruşi cu nemiluita, Wells, Jules Verne, puţin Asimov, puţin Vogt, puţin Klein, puţin Clarke. De aceea era relativ uşor pentru un creator inteligent să rupă inima tîrgului cu produsul lui. (Gîndiţi-vă doar că există atîtea povestiri care, deşi premiate şi aclamate la timpul lor nu mai spun astăzi absolut nimic, nici prin conţinut ideatic, nici prin scriitură.) După '89 însă lucrurile s-au schimbat radical în această privinţă. Publicul, adăpat acum din plin cu traduceri ale unor capodopere ale genului, din diferite perioade şi într-o multitudine de stiluri, s-a diferenţiat clar, iar, global vorbind, orizontul său de aşteptare s-a lărgit enorm. Rezultatul: este mult mai greu acum să trezeşti în cititor acel „sense of wonder" specific SF-ului decît înainte. De aceea n-ar avea nici un sens să pretindem că *„2484 Quirinal Ave."* va fi raportat doar la *Năluca* lui Rogoz, *Doando* a duetului Bărbulescu-Anania, *Sfera* lui Bugariu, *Phreeria* lui Grămescu şi *Aşteptînd în Ghermania* a lui Dănuţ Ungureanu. Nu, Sebi, ar fi fost o misiune mult pre uşoară pentru tine! *„2484 Quirinal Ave."* al tău se va înfrunta pe tarabe şi în mintea cititorului cu Herbert, Dick, Le Guin, Haldeman, Asimov, Brunner, Silverberg, Anderson, Brussolo, King şi alţi cincizeci de autori cu agenţi literari burtoşi, conturi în dolari şi vile luxoase. Aşadar există ceva pentru care potenţialul cumpărător să-l aleagă pe Sebastian A. Corn în daune vreunui nume străin răsunător? Ei, bine,...Da! Există. *Stilul*. Corn este Corn. Adică unic. Pur şi simplu ai senzaţia că, atunci cînd scris *„2484 Quirinal Ave."*, a stors tot ce a avut mai bun în el şi la turnat în această carte. Chiar sînt curios dacă l-a mai rămas ceva şi pentru următoarele. Atmosfera pe care o crează, agitaţia de sfîrşit de mileniu, temporizarea acţiunii în unele momente, apoi trecerea la ritmul nebunesc din altele, comparaţiile stupefiante, paralele culturale, decorurile somptuoase de interior, toate acestea sînt armele secrete ale doctorului nostru sefist.

Poate o să mi se reproşeze că laud excesiv romanului. Citiţi-l însă şi vorbim după aceea!

Eu am dorit să fiu cît mai imparţial şi de aceea am căutat şi eventualele scăpări. Am găsit prea puţine ca să estompeze cu ceva valoarea cărţii. Deci:

I. Rufinus descoperă pe Amphiaraos, tatăl său, zeul care stă să moară, punînd mîna pe o lampă electronică pe care erau scrise cîteva adrese. Totuşi, nu prea există lămpi electronice cu adrese pe ele. Mai mult chiar, Corn însuşi spune la începutul romanului că lui Amphiaraos nu-i plăcea să lase alt semn al trecerii sale prin lume decît semnătura din josul cecurilor. De ce ar fi trebuit să se abată de la acest obicei şi să-şi scrie adresele pe tuburi electronice, deşi nu era neapărată nevoie? În stadiul în care se afla desfăşurarea acţiunii nu cred că ar fi fost nevoie de mai mult de un capitol pentru găsirea unei soluţii mai fireşti ca Rufinus să ajungă la tatăl său. Acest mic amănunt distruge puţin din edificiul pe care Corn l-a construit cu atenţie demnă de remarcat.

II. Probleme de cronologie:

1. Ne place sau nu, intrarea într-un nou mileniu va avea loc nu în noaptea ce desparte anul 1999 de 2000, ci în noaptea dintre 2000 şi 2001. (Mileniul 1 ţine din anul 1 pînă în 1000, mileniul al 2-lea din 1001 pînă în 2000 şi aşa mai departe).

2. „Marea reformă a lui Caesar", care a avut loc în 46 î.Hr., a însemnat trecerea de la anul lunar de 355 de zile la anul de 365 de zile şi 6 ore, şi nu schimbarea cronologiei cum lasă să se înţeleagă în roman. De schimbarea cronologiei s-a ocupat Dionisie cel Mic în secolul al VI-lea, venind cu ideea ca presupusul an al naşterii lui Isus să fie considerat anul 1.

3. În textul de pe coperta patru este comisă o gafă (de *trei* ori!) cînd se spune că acţiunea se petrece „în decembrie 1999". Idele lui Marte, pomenite în roman în repetate rînduri, însemnă nici mai mult, nici mai puţin decît 15 martie.

În fine, trebuie spus că *„2482 Quirinal Ave."* reprezintă prima ieşire pe piaţă într-un volum personal a unui scriitor din generaţia '90. Să sperăm că, acum gheaţa fiind spartă, vom putea să citim în curînd şi romane sau culegeri de povestiri semnate Liviu Radu, Costi Gurgu, Dănuţ Ivănescu, Don Simon, Ana-Maria Negrilă, Michael Haulică sau de alţi reprezentanţi deosebit de talentaţi ai valului promovat şi de JSF.

Cătălin TENIŢĂ

Programul *Zilelor Quasar*:

26 aprilie:

9-14: Gală video; 17-19: şedinţă organizatorică a FNTSF; 20.30-22.00 Deschidere festivă; 22-01: Cenaclul cenaclurilor;

27 aprilie:

9.30-10.30 SF media; 10.30-11.00 Vernisajul expoziţiei de artă; 11.00-12.30 Principiile unei critici a unei opere literare SF; 12.30-14.00 Ficţiune simulativă; 16.30-18.00 Week-end cu SF-ul; 18-20 Revoltă în labirint & lansare de carte: Costin Merişca - Castelul Micăuşeni; 20-23 Spectacol *Quasar Space Fluid* & Bîrfotecă & Masă festivă; 23-01: Şedinţa cenaclul Quasar;

28 aprilie:

10-12 De la intuiţie la experienţă; 12-13 Colecţia Nautilus la numărul 100; 13-13.30 Închiderea manifestării.

Joi, 11.04 a.c. nemiriştii, cu o droie de prieteni şi cititori au serbat apariţia volumului cu numărul 100 a colecţiei *Nautilus- Cele trei stigmate ale lui Palmer Eldritch* de P.K. Dick. Noi îi vom serba în stil propriu în numărul viitor.

Cenaclul *TESERACT* din Deva adună materiale pentru o revistă - *OMEGA* -care ar trebui să apară în aprilie. Din cele 20 de pagini, 16 vor fi SF.

Ne-a vizitat la redacţie Cezar Mazilu, reprezentantul Asociaţiei de literatură SF ANTARG, ce funcţionează în Casa Studentului, Piteşti. Cu această ocazie ne-a parvenit numărul 3 al fanzinului ANTARG SF. Din cuprins: Al. A. Boiu - *Hazardul şi premiile Nobel;* Mădălina Kado - *Mutant;* N.F. Petrişor - *SF şi religie, O felie de aspic;* Tiberiu Frim - *Arma;* Cezar Mazilu - *Menajerie;* poezii de Marian Teodor Popescu şi Adela Drăghici; traduceri din Philip Jose Farmer şi Poul Anderson.

Temele sesiunii de comunicări pentru *Zilele Quo Vadis? (21-23 iunie)* sînt următoarele:

- Între personaj şi fantoşă;
- Nostalgia Hard SF-ului;
- Raţiune şi credinţă în SF.

În curînd, numărul sefiştilor din cadrul Uniunii Scriitorilor va creşte cu unu. Cu Ovidiu Bufnilă, adică. Ultima-i ispravă publicistică este „penetrarea" revistei ARC a Fundaţiei Culturale Române (nr. 14-15-16/'95).
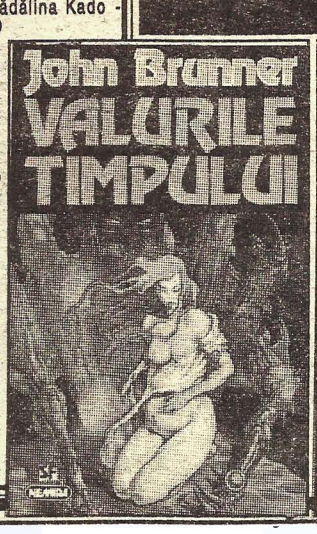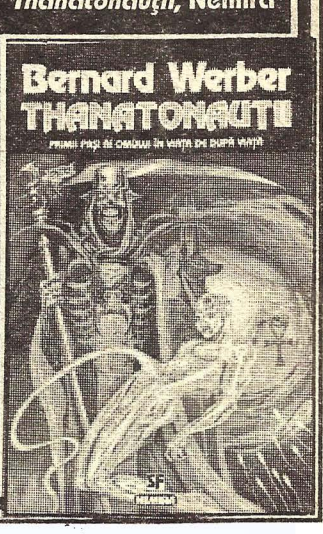
A apărut: John Brunner - *Valurile Timpului*, Nemira, 5000 lei, 190 pag.
Va apare: Bernard Weber - *Thanatonauţii*, Nemira